

Marechaussee Contact

4

2018

Marechaussee Contact
19e jaargang | nummer 4
Augustus 2018

Marechaussee Contact is een uitgave van Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks. Het wordt verspreid onder de begunstigers van deze stichting. De realisatie is in handen van de commissie Redactie MC en voorlichting.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dient de bron en in voorkomend geval de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Martin Aalbers
Roel Bouwman (website)
Jan Gaasbeek
Willem Geense
Frans Meijer
Jack Vlamming
Henk Westland (eindredactie)

Aan dit nummer werkten verder mee:
Norman Jansen

Contact

Weeshuiswal 9, 4116 BR Buren
t.a.v. Redactie Marechaussee Contact
0344-571256
redactie@marechausseecontact.nl

Vormgeving

Content Innovators BV, Zwolle / Den Haag

Druk

Bariet Ten Brink BV, Meppel

Wijzigen van adresgegevens

Zie pagina SMC-informatie bij begunstigersadministratie.

Kopij volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie. De deadline voor het inzenden van de kopij voor de volgende uitgave is 4 september 2018.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door (oud-)marechaussees
5	Nestelpennen Actuele berichten over de KMar
7	Beroeps Toch wel bijzonder
10	Veteranen Zonnige Veteranendag 2018
11	Veteranen Minister bij beëdiging/diploma-uitreiking OTCKMar
12	Veteranen VN-draaginsigne, Nationale Taptoe, Veteranendag KMar
13	Uitgelicht Verkeersinspectie toen en nu
16	Uitgelicht Keuzes tussen leven en dood
18	Dienstplichtigen Een leven tussen paarden
20	Dienstplichtigen Sans Peur et Sans Reproch
22	Oorlogsdagboeken Wachtmeester Stolk weer thuis! (slot)
24	SMC Contactmiddag Badhoevedorp
25	SMC Reunie Boerma-Plaizier/MPiII
26	Personalia
27	SMC-informatie

Foto omslag:
5 april 1971, Amsterdam, verkeerscontrole
(foto: Nationaal Archief, fotocollectie Anefo,
inventaris 2.24.01.05, beeld 924-4297)

In dit nummer treft u de 13e en laatste aflevering aan van de oorlogsdagboeken van wachtmeester Stolk en zijn zoon Adriaan. Op 19 november 1944 kwam wachtmeester Leen Stolk weer thuis in Breda. In het decembernummer van Marechaussee Contact beginnen we met een serie vertellingen door kolonel b.d. jhr. D.J.H.N. den Beer Poortugael (1890-1972) uit 'De marechaussee grijpt in', verschenen in 1954.

Op maandag 2 juli is het Kruis van Verdienste uitgereikt aan adjudant-onderofficier Michel Barbier. In de rubriek Nestelpennen wordt nader stilgestaan bij deze bijzondere gebeurtenis. Het is voor het eerst dat deze onderscheiding na de Tweede Wereldoorlog wordt uitgereikt aan een lid van de KMar. Een andere collega van de KMar heeft deze onderscheiding ook op of omstreeks 2 juli gekregen; betrokkene heeft er echter voor gekozen uit de publiciteit te blijven.

Over het onderzoek naar mogelijk door Nederlandse troepen in het voormalig Nederlands-Indië in de periode 1945-1951 toegepast excessief geweld valt momenteel niet veel te melden. Wel is duidelijk dat de Indonesische onderzoekers willen uitgaan van de datum 17 augustus 1945. Zij vinden dat hun republiek toen daadwerkelijk al bestond en vanuit hun oogpunt deed Nederland door het zenden van troepen aan rekolonisatie. Hoe zullen de Nederlandse onderzoekers zich in deze opstellen? Zal men vasthouden aan de officiële soevereiniteitsoverdracht op 27 december 1949? De door hen zelf gekozen titel van het onderzoek 'Dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië 1945-1950' belooft weinig goeds.

De laatste maanden van het jaar dienen zich al weer aan. Voor onze stichting betekent dit dat we zelf een aantal bijeenkomsten organiseren en ook deelnemen aan door anderen georganiseerde herdenkingen.

De capitulatie van Japan en het einde van de Tweede Wereldoorlog voor ook het Koninkrijk der Nederlanden als geheel wordt elk jaar op 15 augustus bij het 'Indisch Monument' aan de Professor Teldersweg in Den Haag herdacht. Ook dit jaar was er geen ochtendprogramma in het World Forum. In plaats daarvan werd na de Nationale Herdenking bij het Indisch Monument een cultureel middagprogramma aangeboden. Het was weer een zeer ingetogen en indrukwekkende bijeenkomst.

Op zaterdag 1 september zullen we bij het 'Nationaal Indiëmonument 1945-1962' te Roermond onze gevallen uit die periode gedenken. Elk jaar ben ik weer onder de indruk van het gevoel van saamhorigheid dat onder de aldaar aanwezigen heerst. Duidelijk is te merken dat men in de Indië-periode en daarna in Korea en Nieuw-Guinea samen heel veel heeft meegemaakt. Helaas wordt het kringetje van getrouwen wel elk jaar kleiner; de leeftijd maakt dat velen de reis naar Roermond niet meer kunnen maken.

Voor de 18e keer zal onze KMar-veteranendag in Apeldoorn worden gehouden, dit jaar op vrijdag 5 oktober in Theater & Congres Orpheus. Het is dé ontmoetingsplek voor de col-

“Steunt de politiek hen die op basis van een democratisch genomen besluit zijn ingezet?”

lega's (oud-beroeps, dienstplichtig en actief-dienend) die zich veteraan mogen noemen. Bij het organiseren van deze dag dragen wij als stichting net als in voorgaande jaren ook weer ons steentje bij. Ik kijk er naar uit om de vele oude bekenden weer de hand te mogen drukken en wens allen een heel geslaagde dag toe.

Op donderdag 1 november zal onze jaarlijkse Algemene Reünie plaatsvinden. Vanwege het groot aantal deelnemers gaan we ook dit jaar weer naar Partycentrum De Molen in Harskamp. Op pagina 4 van dit blad en op onze website treft u meer informatie over deze bijeenkomst aan. U kunt zich aanmelden bij Gerrit Reloe.

Tenslotte wil ik u nog eens wijzen op de manier waarop u schenkingen aan het archief van SMK ('ons museum') kunt doen. De juiste adressering is: Archief Stichting Museum KMar. Alleen dan wordt uw gift ontvangen door medewerkers van SMK en daarna – na beoordeling – al dan niet toegevoegd aan de inventaris van SMK. Adressering aan het Museum KMar kan leiden tot het belanden van uw schenking in het depot van de Stichting Defensie Musea te Soesterberg en dat is denk ik voor velen niet de bedoeling. Zie ook de website van SMK: www.stichtingmuseumkmar.nl.

Ik wens u weer veel leesplezier.

Jack Vlaming
brigadegeneraal b.d.
voorzitter Stichting Marechaussee Contact

Donderdag 13 september 2018

Bezoek aan BIGA Groep Zeist

SMC organiseert een bezoek aan het sociaal werkbedrijf deel uitmakende van de BIGA Groep te Zeist. Op deze locatie worden alle KPU-goederen die door defensiepersoneel worden ingeleverd, gesorteerd voor hetzij hergebruik, hetzij verwerkt tot andere producten. Voor meer informatie over de BIGA Groep: zie www.bigagroep.nl.

Programma:

10.00 uur: ontvangst met koffie en gebak;

10.30 uur: presentatie;

12.00 uur: lunch;

13.00 uur: rondleiding door de BIGA;

14.45 uur: afsluiting met een drankje en snack.

De kosten zijn voor begunstigers met partner/begeleider

€ 12,50 p.p. Niet-begunstigers zijn ook van harte welkom; zij betalen € 25,00 p.p.

Aanmelden door overmaking van het verschuldigde bedrag op NL22 INGB 0007 5300 25 t.n.v. Reünievereniging Marechaussee Contact te Eindhoven o.v.v. BIGA. Graag adres vermelden. Het bedrag dient uiterlijk 6 september voldaan te zijn i.v.m. de catering. Maximaal 50 deelnemers. Volgorde van aanmelden bepaalt deelname.

Locatie: BIGA Groep, Thorbeckelaan 3, 3705 KJ Zeist

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Vrijdag 14 september 2018

Reünie Brigade Gilze-Rijen

Bas Loonen organiseert een reünie voor iedereen die bij Brigade Gilze-Rijen heeft gediend.

Locatie: Eetcafé de Vijf Eiken, Rijen

Contact: Bas Loonen | BCA.loonen@mindef.nl

Donderdag 11 oktober 2018

Reünie beroepslichting 1973-4

De derde bijeenkomst, 45 jaar na opkomst.

Locatie: Dependance Marechausseemuseum, Buren

Contact: Willem Rengelink | 06-23511466 | jwrengelink@icloud.com

Donderdag 18 oktober 2018

Vriendendag Marechausseemuseum

Op uitnodiging van de Stichting Vrienden van het Museum der Koninklijke Marechaussee. Presentatie brochure nr. 52 'De Koninklijke Marechaussee in Irak 2003-2005', geschreven door brigadegeneraal b.d. Rob Veltman.

Locatie: Oorlogsmuseum Overloon

Contact: Peter Coomans | rolinka_peter@kpnmail.nl

Donderdag 1 november 2018

Algemene SMC-reünie Harskamp

De jaarlijkse Algemene Reünie van SMC vindt weer plaats in Partycentrum De Molen te Harskamp. Vorig jaar mochten we circa 280 deelnemers verwelkomen! Partners en ook niet-begunstigers zijn van harte welkom. De deelnemers ontvangen circa twee weken voor de reünie het programma met een rouwbeschrijving.

De bijdrage is voor begunstigers als ook hun partner € 15,00 per persoon, voor niet-begunstigers als ook hun partner € 25,00 per persoon (inclusief stampottenbuffet en drie consumpties).

Aanmelden door overmaking van het verschuldigde bedrag op NL22 INGB 0007 5300 25, t.n.v. Reünievereniging Marechaussee Contact te Eindhoven o.v.v. Harskamp. Bij internetbankieren uw adres vermelden. De bijdrage dient uiterlijk 26 oktober te zijn bijgeschreven; bij afzegging van deelname na 26 oktober kunnen betalingen niet worden gerestitueerd. Indien u diët-wensen heeft, graag dit bij de aanmelding vermelden.

Weduwen begunstigers van SMC, kunnen gratis aan deze reünie deelnemen; reiskosten zijn wel voor eigen rekening. Zij dienen zich uiterlijk 26 oktober aan te melden bij Gerrit Reloe.

Locatie: Partycentrum, Molenweg 12, 6732 BL Harskamp

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Dinsdag 5 februari 2019

Reünie dienstplichtlichting 59-1

Edward Woldendorp, Piet Baens, Johan Schouten en Klaas Hoogakker nodigen hun makkers van 59-1 uit voor een reünie.

Ontvangst 11.00 uur, rondleiding, lunch, 's middags fotoshow.

Heb je foto's, stuur scans naar het contactadres.

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Edward Woldendorp | 0546-873135 | ep.woldendorp@caiway.nl

Oproep reünie beroepslichting 1983-1

Eddy Boeff en Willie Koolhof willen op 19 januari 2019 een reünie organiseren voor beroepslichting 1983-1. Aanvang om 10.00 uur, locatie nog niet bekend. Voor meer informatie stuur een e-mail naar Willie Koolhof.

Locatie: volgt

Contact: Willie Koolhof | wgm.koolhof@mindef.nl

Wekelijks plaatst SMC oproepen en actuele informatie over reünies in haar zondagse e-mailnieuwsbrief. Ontvangt u nog geen nieuwsbrief? Geef uw e-mailadres door aan redactie@marechausseecontact.nl!

Kruis van Verdienste voor adjudant Barbier

Op 2 juli 2018 werden in de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn veertien militairen gedecoreerd. Het waren drie decorandi van de Koninklijke Marine, vier van de Koninklijke Landmacht, zes van de Koninklijke Luchtmacht en één van de Koninklijke Marechaussee. Die laatste was adjudant-onderofficier M.A. (Michel) Barbier, die de onderscheiding Kruis van Verdienste ontving. Voor het eerst in 65 jaar werd deze dapperheidsonderscheiding uitgereikt aan een medewerker van de Koninklijke Marechaussee.

Het Kruis van Verdienste is bestemd voor Nederlanders en niet-Nederlanders die zich in verband met vijandelijke actie door moedig en beleidvol optreden hebben onderscheiden en daarmee het belang van het koninkrijk hebben gediend. De onderscheiding wordt toegekend door de koning. Vaak is dapper gedrag pas zichtbaar in een onverwachte, levensbedreigende situatie, waarin iemand boven zichzelf en anderen uitstijgt. Een persoon krijgt een dapperheidsonderscheiding dan ook op basis van handelen.

Adjudant Barbier kreeg zijn onderscheiding voor zijn inzet tijdens de VN-missie Soedan in 2007. De toenmalige opperwachtmeester Barbier en zijn collega opperwachtmeester nemen als ongewapende United Nations Police Officer Advisor deel aan de VN-missie in Soedan. Als een Soedanese soldaat wordt vermoord, krijgen zij de opdracht de plaats delict te onderzoeken. De verdachte van de moord zit dan al in een cel van de plaatselijke politiepost. Maar als Michel zich met zijn collega hier meldt, zien zij dat hij wordt vrijgelaten door militairen van het Soedanese beveiligingsleger. Later zien de opperwachtmeesters een deel van deze Soedanese militairen opnieuw verschijnen en dan gaat het goed

mis. De militairen schieten van dichtbij drie hoge politieofficiërs dood. Ze beseffen dat zij als getuigen nu groot gevaar lopen en vluchten. Ze klimmen over de prikkeldraadomheining van de politiepost, maar worden achtervolgd en beschoten. Aangekomen bij een naastgelegen post van het International Medical Corps zien zij drie VN-medewerksters die volkomen in paniek zijn. De twee opperwachtmeesters vrezen voor de levens van de vrouwen en besluiten ze mee te nemen op hun vlucht naar het 500 meter verderop gelegen VN-kamp. De vrouwen vertragen de vlucht behoorlijk. Door de grote paniek gaan zij opeens stijf van angst op de grond liggen. Michel en zijn collega liggen nog steeds onder vuur, maar laten de vrouwen niet achter. Ze sleuren ze nu mee. Dan blijkt dat de vele oproepen om hulp via de portofoon niet onbeantwoord zijn gebleven. Op een kruising hebben VN-collega's een auto met draaiende motor klaargezet. Ze springen erin en rijden het VN-kamp binnen terwijl leden van het Bangladeshese beveiligingsbataljon over hun heen op de achtervolgers schieten. Het VN-beveiligingsbataljon voert nog zeker twintig minuten lang een hevig vuurgevecht met de achtervolgers. Barbier heeft het gered, maar voelt zich

allerminst veilig. Het kamp is al eens eerder overlopen door lokale, bewapende milities. Toen overleefden negentien VN-medewerkers dat niet. Pas als een helikopter Barbier de volgende morgen in alle vroegte oppikt, vindt hij rust. Dan komt het besef dat hij zomaar ook op een andere manier de krant had kunnen halen. "Nu is het een bijzonder verhaal, maar als ik was geraakt toen ik terugging om die vrouwen te halen, had iedereen waarschijnlijk gezegd hoe ik zo dom kon zijn om dat te doen."

Barbier denkt er maar niet te veel over na. Het is gegaan zoals het is gegaan en hij prijst zichzelf gelukkig dat hij er niets aan over heeft gehouden. "Ik voldeed aan alle voorwaarden om een trauma te krijgen. Zweette enorm. Had urenlang geen honger. Een verhoogde hartslag. Maar toch heb ik het een plek kunnen geven. Ik zie de beelden nog weleens voor me hoe er op ons werd gevuurd toen we achter die vrachtwagens stonden. Of hoe die agenten werden vermoord. Maar uiteindelijk hebben we het best haalbare resultaat. Wij zijn er veilig uit gekomen en de vrouwen zijn gered."

Bronnen:
defensie.nl; De Stentor; KMarMagazine

Onderweg naar militaire snelweg

“De verslechterde veiligheidssituatie rond Europa vraagt om een groter reactievermogen. Meer militaire mobiliteit betekent namelijk ook meer afschrikking.” Dit zei minister Ank Bijleveld over het Nederlandse initiatief om de militaire mobiliteit binnen Europa te verbeteren. De voorstellen werpen hun vruchten af. Tijdens de belangrijke NAVO-top, 11 en 12 juli in Brussel, werden spijkers met koppen geslagen.

Om bureaucratische én praktische obstakels weg te nemen, nemen de 29 leden van het bondgenootschap voor eind 2019 meerdere maatregelen. Afgesproken is om binnen vijf dagen diplomatieke toestemming te verlenen voor militaire transporten. Voor de snelle reactiemachten wordt deze termijn nog korter. De bondgenoten ontwikkelen nationale plannen. Dit moet

leiden tot standaardisatie van (inter) nationale wetten, regelgeving en procedures. Er komt een sterk internationaal netwerk van nationale aanspreekpunten voor efficiënte communicatie over grensoverschrijdend militair transport. Tijdens oefeningen krijgt militaire mobiliteit nadrukkelijk aandacht. Voor eind 2018 zijn Europese transportroutes voor militair vervoer geïdentificeerd en op termijn wordt eventueel de infrastructuur verbeterd. De voortgang wordt jaarlijks besproken.

Dankzij deze maatregelen moeten grote troepenverplaatsingen in 2024 aanzienlijk sneller en efficiënter gaan. Bijleveld: “Het Nederlandse initiatief zorgt zo voor een eensgezinde boodschap van de NAVO en de EU: we werken nauw samen aan heldere en ambitieuze doelen. Nu nog reizen toeristen makkelijker

door Europa dan degenen die hen beschermen, onze militairen. Dat moet echt veranderen.”

Wat doet Nederland?

Meer militaire mobiliteit vraagt om medewerking van veel partijen. Defensie is daarom in gesprek met andere ministeries, lokale en provinciale overheden en bedrijven. Inmiddels zijn de eerste stappen gezet om het verlenen van diplomatieke toestemming in Nederland te versnellen. Voor de coördinatie richt Defensie de National Movement Coordination Cell (NMCC) op en de door Defensie opgerichte Task Force Logistiek fungeert onder meer als nationaal aanspreekpunt militaire mobiliteit voor de NAVO en de EU.

Bron: defensie.nl

Nieuwe plannen met Marine Etablissement Amsterdam

Defensie, de gemeente Amsterdam en het Rijksvastgoedbedrijf gaan samen met de Rijksbouwmeester het Marine Etablissement Amsterdam (MEA) verder ontwikkelen. Uitgangspunt is te komen tot een gebied met voldoende ruimte voor innovatie, scholing en wonen en waar ook Defensie een plaats heeft.

In 2013 spraken Defensie en de Gemeente Amsterdam af om het terrein gefaseerd over te dragen aan de gemeente. Inmiddels zijn er voor Defensie dwingende redenen om een groter deel van het complex te behouden. Minister Bijleveld: “Het MEA is strategisch gelegen in de hoofdstad. En met een helikopterlandingsplaats is het belangrijk voor de openbare orde en de nationale en internationale veiligheid. Daarnaast willen we zichtbaar blijven in de hoofdstad. De kazerne is een belangrijke locatie om de grote opgave op het gebied van werving en selectie te kunnen realiseren.”

Het verschuiven van de activiteiten van Defensie naar het uiteindelijke terrein

bron: marineterrein.nl

gebeurt gefaseerd en in overleg met de Gemeente Amsterdam. Defensie heeft toegezegd te investeren in hoogwaardige ontwikkeling van het defensie terrein. De grootte van het defensiedeel is nog onderwerp van overleg. Onderzocht wordt hoe en waar op het defensie terrein een helikopterplaats kan worden gerealiseerd. Die moet veilig zijn en het overige gebruik van het terrein niet onnodig hinderen. Het

gebruik van de huidige helikopterplaats wordt zo snel mogelijk afgebouwd. Dit belemmert namelijk het gebruik van het terrein. Na goedkeuring door de gemeenteraad werken de gemeente en het Rijksvastgoedbedrijf in overleg met Defensie de uitgangspunten verder uit.

Bron: defensie.nl

De ouderen onder ons weten maar al te goed hoe belangrijk het is om vanuit een centrale plaats in Amsterdam zo nodig de orde en rust te herstellen.

Van oud-beroepsmarechaussee Gerrit Reurink ontvangen we een brief over zijn tienerjeugd in de Tweede Wereldoorlog en zijn carrière bij marechaussee en politie. Terloops geeft hij ook aan dat hij ingedeeld is geweest bij een executiepeloton. De redactie spreekt met hem, uiteraard ook over de executie waaraan hij als jong marechaussee deelneemt.

| Door: Jan Gaasbeek

Gerrit wordt op 27 september 1930 in Zwolle geboren en maakt de oorlog vanaf zijn tiende tot vijftiende jaar bewust mee. Hij woont met zijn ouders, een broer en twee zussen net buiten de bebouwde kom van Meppel op ongeveer tien meter afstand van het Mepelerdiep. Op de dag dat de oorlog uitbreekt is het prachtig weer en wordt de familie door harde knallen vroeg wakker. Nederlandse militairen blazen bruggen op om te verhinderen dat de Duitsers daarvan gebruik maken. De weg voor het ouderlijk huis is een smal weggetje waarop geen autoverkeer mogelijk is, waarvan de 'moffen' laat in de ochtend per fiets gebruikmaken. Onderweg naar school (hij moet daarvoor op de klompen een half uur lopen) en ook tijdens het spelen in de buurt ziet Gerrit menselijke resten liggen of aan het prikkeldraad hangen: de resten van vliegtuigbemanningen...

Het is wat later in de oorlog. Op ongeveer honderd meter vanaf het huis van de familie Reurink staan loodsen van een cementfabriek, die door de Duitsers in gebruik genomen zijn. Er zijn tanks en andere voertuigen gestald en er liggen veel door de bezetter in beslaggenomen radiotoestellen. Een groot gedeelte van het terrein is afgezet met een schutting. Gerrit loopt zich op een dag te vervelen en gaat omstreeks het middaguur naar de loodsen. Hij kijkt via een hellinkje over de schutting en ziet hoe een Duitse militair zijn broek naar beneden doet om zijn behoefte te doen. Gerrit ziet zijn kans schoon, pakt

een klinker en gooit deze over de schutting in de richting van de Duitser, en raakt deze vol in zijn rug boven het achterwerk. Hij doet het uit vergelding omdat kort daarvoor een onderwijzer van zijn school, een veldwachter die ook wel bij hen thuis komt, en een arts vermoedelijk door de Duitsers zijn doodgeschoten. Zijn vader ziet de lijken liggen langs de rijksweg Meppel-Stap-

Toch wel bijzonder

1953, mar1 Gerrit Reurink bij een Jeep M38

horst. Toch wel geschrokken van zijn daad vlucht hij naar huis, verstopt zich in een hooischaar achter het huis en ziet via een kier een paar Duitsers met een herdershond aankomen. Die lopen druk pratend de schuur voorbij en verdwijnen via de weg voor het huis. De hond reageert niet op zijn aanwezigheid in de schuur maar dat komt waarschijnlijk door de lucht van konijnen die

in de schuur worden gehouden. Gerrit ziet de Duitsers tijdens het eten terugkomen en zwaait achter het raam vriendelijk naar ze. Het loopt gelukkig goed af. Het is een raadsel waarom er niet een onderzoek wordt ingesteld en geen represailles plaatsvinden.

Kort voor het einde van de oorlog worden er in de buurt door SS'ers en landwachters loopgraven gegraven en op de vraag van Gerrit zijn vader waarom dat gebeurt, krijgt hij als antwoord: "De Engelsen komen eraan waartegen wij jullie gaan verdedigen." Dag en nacht liggen de 'verdedigers' in de loopgraven. In het Meppelerdiep liggen drie grote rijnaken bemand met Duitsers met op het dek mitrailleurs opgesteld.

Een week voor het einde van de oorlog worden in de nacht dertien Canadese militairen op de zolder van het ouderlijk huis in veiligheid gebracht. Alles moet in stilte plaatsvinden en er volgt een spannende tijd. Drie nachten later, iedereen is in diepe rust, klinkt plotse-ling een harde knal. Een van de Cana- dezen heeft in het donker aan zijn wapen zitten prutsen dat pardoes is afgegaan. De kogel baant zich een weg door het plafond van de slaapkamer en door het bed waarop de ouders slapen om vervolgens beneden in de woonka- mer door de eettafel heen in de vloer te

eindigen. Beneden gaat vader met zijn gezin bidden, bang geworden voor de mogelijkheid dat de Duitsers zullen reageren. Gelukkig gebeurt er niets: de Duitsers zijn met de rijnaken vertrok- ken.

Koninklijke Marechaussee

Na de bevrijding wordt Gerrit – vijftien jaar oud – jongste bediende bij een kantoor van een graan- en meelhandel. Hij gaat naar de handelsavondschool en wordt twee jaar later aankomend kan- toorbediende bij een geneesmiddelen- fabriek. Maar altijd binnen vier muren bevalt niet en Gerrit ziet in het week- blad 'De Spiegel' een advertentie van de Koninklijke Marechaussee. Hij sol- liciteert maar wordt bij de keuring één centimeter te kort bevonden. Ook na een tweede keuring drie maanden later vindt afwijzing plaats. Driemaal is scheepsrecht en hij gaat nog een keer op voor een keuring. Dezelfde keu- ringsarts matst hem nu en noteert op het keuringsformulier de verplichte minimale lengte van 1.75 meter.

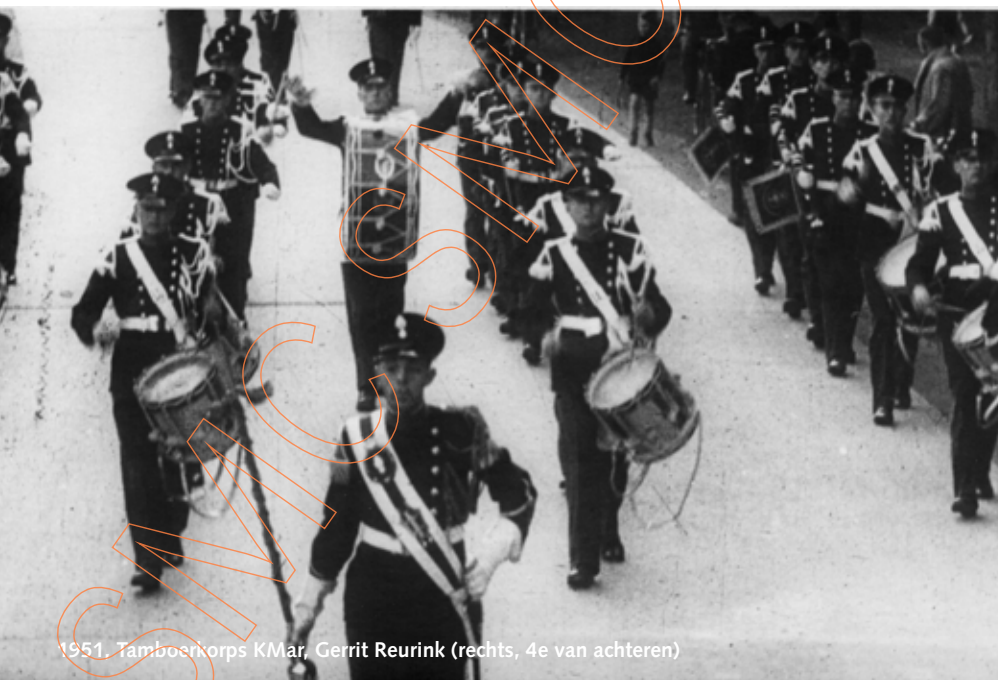
Op 2 oktober 1950 meldt Gerrit zich bij het Depot in Apeldoorn en wordt de eerste maand hulpje in de keuken. De opleiding voor marechaussee begint in november en hij wordt geplaatst in een klas met overwegend Indiëgangers die veel verhalen vertellen. Gerrit: "Als ik daar aan terugdenk, beginnen mijn

oren weer te klapperen." Tijdens de opleiding is hij lid van het Tamboers- korps en speelt als signaalhoornblazer maar kan geen noot lezen.

In november 1951 volgt een plaatsing bij de Brigade Clingendael. Gerrit krijgt verschrikkelijk last van steenpuisten maar blijft gewoon dienst doen. Zijn nek en hals zitten vol etterende exem- plaren en hij stelt zich onder behande- ling van een jonge legerarts, een eerste luitenant. Schoonmaken, zwarte trek- zelf erop en een mooi wit verband om zijn nek is het resultaat. Zo 'versiert' staat Gerrit op wacht bij de poort van de Julianakazerne en dan stopt bij hem een auto met daarin de chef van de Generale Staf van de Koninklijke Land- macht, generaal-majoor Hasselman. Deze informeert waarom dat duidelijk zichtbare verband om zijn nek zit. De generaal vindt dat Gerrit op een pas- toor lijkt en laat hem door de wacht- commandant aflossen. Hij moet zich omkleden in burger en wordt met een jeep naar het militair hospitaal in Den Haag gebracht waar hij dezelfde arts treft die hem heeft behandeld. Die is boos omdat hij op zijn donder heeft gehad van de generaal maar kan er na Gerrits uitleg wel om lachen. Gerrit krijgt een slaapkuur van vijf dagen en mag daarna min of meer genezen van de steenpuisten het hospitaal verlaten.

Executiepeloton

Marechaussee Reurink wordt in zijn Haagse jaar ook zes weken gedeta- cheerd bij de brigade aan de Laan van Meerdervoort. Het is een complete verrassing wanneer Gerrit in maart 1952, hij ligt net in bed, opdracht krijgt zich aan te kleden. Hij moet zich met witte helm en Lee Enfield geweer mel- den in de kantine. Samen met elf of dertien andere marechaussees horen ze dat zij deel uitmaken van een executie- peloton en worden vervoerd naar de Waalsdorpervlakte. Het peloton wordt in linie opgesteld en in het donker ziet Gerrit voor het peloton in fel licht een in uniform geklede man staan, zonder blinddoek en nergens aan vastgebon- den. De bevelvoerend officier geeft elk lid van het executiepeloton een pa- troon. Na het commando 'laden, doel en richtpunt bekend, salvovuur hoog aan, vuur' wordt er geschoten en ziet

1951. Tamboerkorps KMar, Gerrit Reurink (rechts, 4e van achteren)

Gerrit de man op de grond liggen. Iemand – kennelijke een arts – buigt zich over hem en constateert de dood. Een genadeschot wordt niet gegeven. De wapens worden gecontroleerd of er daadwerkelijk mee is geschoten en de lege hulzen worden door dezelfde officier ingenomen. Er is van tevoren niet geoefend. Later wordt meegedeeld dat de man de laatste oorlogsmisdadiger is die mocht worden geëxecuteerd. Het meewerken aan de executie heeft op de jonge Gerrit en zijn collega's weinig of geen impact gehad. Het hoort bij hun werk. Van enige begeleiding of opvang is geen sprake geweest.

Eervol ontslag /politie

Na een aantal jaren dienst bij de brigades in Oldenzaal, Zutphen, Ootmarsum, Denekamp en ook nog even in Glanerbrug verlaat Gerrit in augustus 1956 de KMar. Van de Brigade Oot-

marsum herinnert hij zich nog, dat adjudant Traas er brigadecommandant was maar dat de dienst werd uitgemaakt door zijn echtgenote, een Duitse vrouw. In september 1956 treedt Reurink als agent van politie in dienst bij de gemeente Tiel om daarna in 1965 als hoofdagent te gaan werken bij de gemeentepolitie in Hellendoorn, standplaats Nijverdal. Gerrit – inmiddels hondengeleider – staat op scherp tijdens opstandjes van “Ambonese boys” en wordt vaak uit bed gebeld om assistentie te verlenen bij relletjes ook in de omliggende gemeenten. Tijdens onlusten is Gerrit op enig moment genooddaakt met zijn dienstwapen op een Ambonese man te schieten die hij in de knie raakt. Het voorval veroorzaakt behoorlijk wat tumult. Met zijn diensthond gaat hij regelmatig de bossen in samen met jachtopzichthouders en arresteert stropers, die volgens Gerrit “nog harder schreeuwen dan het blaffen van de hond.”

Gerrit waar hij ook prijzen voor krijgt. Het echtpaar Reurink zingt ook in een gemengd koor. Later verhuizen ze naar een prachtig appartement midden in het centrum van Nijverdal. Gerrit heeft met veel plezier bij de Koninklijke Marechaussee gewerkt. Zoals hij aangeeft: “Soms rechtlijnig maar wel poetsen en niet lullen, want daar ontbrak het bij de gemeentepolitie nog wel eens aan.” Ook bij de gemeentepolitie heeft hij een leuke tijd gehad.

Bijzondere Rechtspleging

I Door: Henk G. Westland

Na de oorlog werden in Nederland in het kader van de ‘Bijzondere Rechtspleging’ doodstraffen opgelegd, waarvan er 39 daadwerkelijk werden uitgevoerd. Op 21 maart 1952 werden op de Waalsdorpervlakte de laatste twee ter dood veroordeelden geëxecuteerd: de Duitser Albrecht en de Nederlander Pieters. De voorlaatste executie was op 26 januari 1951 in Fort Bijlmer

Gerrit Reurink heeft naar eigen zeggen in maart 1952 als marechaussee deel uitgemaakt van een executiepeloton zonder de naam van de terechtgestelde te weten. Die persoon moet derhalve Albrecht of Pieters zijn. De overlijdensakte van Pieters vermeldt: gemeente 's Gravenhage, 21 maart 1952 om 07.30 uur. Van Albrechts overlijden zijn (nog) geen gegevens bekend.

Op vijf plaatsen werden in Nederland de executies uitgevoerd: Den Haag (Waalsdorpervlakte: 8), Vught (Kamp Vught: 5), Weesperkarspel (Fort Bijlmer: 12), Groningen (Rabenhauptkazerne: 10) en Arnhem (Zinkenberg/Galgenberg: 4). Deze executieplaatsen zijn gerelateerd aan de vestiging van een ‘Bijzonder Gerechtshof’ in Amsterdam, Arnhem, 's-Hertogenbosch, Den Haag en Leeuwarden (met een ‘kamer’ in Groningen). De executiepelotons werden geformeerd door de brigades Koninklijke Marechaussee te Amsterdam, Arnhem, 's-Hertogenbosch, Den Haag en Groningen.

Pensioen

Gerrit, 57 jaar, verlaat in 1987 met de zogenaamde Toxopeusregeling de politie. Samen met Gien, die hij destijds in Oldenzaal leerde kennen en waarmee hij inmiddels al zestig jaar is getrouwd, gaan ze van hun vrije tijd genieten, maar liefst vijftien keer op vakantie naar Spanje. Gerrit werkt ook meer dan twaalf jaar enige dagen per week bij een dierenhandelaar. Ze kopen een woonboerderij en houden dieren, onder andere krielkippen, een hobby van

Op zaterdag 30 juni raakten de treinen naar Den Haag overvol. Naast veteranen waren er ook veel badgasten voor Scheveningen. Bovendien lag het NS-knooppunt Zwolle er voor twee weken uit. Het Malieveld liep vol. De zon scheen volop en het werd 28 graden. Het thema van deze dag was 'het thuisfront'.

Ridderzaal/Binnenhof

De opening van de Nederlandse Veteranendag in de Ridderzaal om 10.20 uur was op het Malieveld te zien op een groot scherm. Ook de SMC-delegatie (Ben Groen, Gerrit Reloe, Joop Blanken en Teun Berends) kwam goed in beeld. Speciale aandacht kregen de KNIL-veteranen met een Molukse achtergrond. Naast minister-president Rutte, zong Jan Willem Roy twee nieuwe aan veteranen gerelateerde nummers. Oud-commando Jeroen van Hoek sprak over zijn Special Forces Uruzgan en actrice Melody Klaver hield een pleidooi voor het thuisfront. Zij had destijds een relatie met een in 2007 omgekomen militair. Mezak Bekarbessy (91 jaar), een Molukse oorlogsveteraan, was de eregast van deze dag. De muzikale omlijsting kwam van de Koninklijke Luchtmacht. Aansluitend aan de opening vond op het Binnenhof de 'medal parade' plaats, waarbij ook koning Willem-Alexander aanwezig was. Onder meer kregen twee actief dienende KMar-leden hun missiemedaille opgespeld. Een van de medaille-opspelders was SMC'er Gerard van der Laan. De minister van Defensie, mevrouw Ank Bijleveld, hield een toespraak. Naast een pleidooi voor de witte anjer sprak zij vijf bijzondere decorandi persoonlijk toe. Met het Wilhelmus werd de plechtigheid afgesloten.

Defilé

Het SMC-coördinatieteam (Cees van Ingen, Willem le Rutte, Jaap Gatsma) was om 09.00 uur al in de C-tent aanwezig om alle KMar-veteranen, velen met partner, welkom te heten en wegwijs te maken. Om 13.15 uur begon het defilé van 4000 veteranen en militairen op de Kneuterdijk, dat gepaard ging met een fly-past van historische toestellen en moderne vliegtuigen van de Koninklijke Luchtmacht.

De paradedecommandant meldde zich bij de koning. Een van zijn adjudanten was SMC'er Folkert Poiesz, die zijn KMar-

Zonnige Veteranendag 2018

foto: Cees van Ingen

Banierwacht Veteranenplatform met o.a. Toon Hermans (rechts)

foto: Mediacentrum Defensie - Louis Meulstee

Het SMC-detachement

foto: Joop Blankert

Nekaf's in KMar-uitvoering, Theo de Waard (in het rechter voertuig)

dienstplicht in Nieuw-Guinea (1962) had vervuld. Nog een SMC'er ging voorop in de stoet: Toon Hermans, opgenomen in de banierwacht van het Veteranen Platform. Toen de eersten terugkwamen op het Malieveld stond het SMC-detachement (26 man) al enige tijd in de wacht-rij. Uiteindelijk mochten zij aansluiten achter het Trompetterkorps KMar. Nog geen honderd meter verderop werden de SMC'ers ingesloten door een KMar-Amarok voertuig en een KMar-pantserwagen. Daarna volgden de detachemen-

ten van OTCKMar en LTC. Aangekomen bij de koning zong het Trompetterkorps uit volle borst het Wapenlied. Langs de route overal flink applaus van het publiek. Vanwege het warme weer werd op twee punten langs de route door de organisatie water aangeboden. Het SMC-detachement kende in de slotfase één uitvaller vanwege de warmte. Hij bleek weer snel opgeknapt door het ambulancepersoneel. Na het defilé werd er eerst iets gedronken, waarna een nasimaaltijd werd opge-

diend. Ook de SMC'ers uit de Ridderzaal/Binnenhof en die op de tribune hadden gezeten, kwamen in de C-tent bijeen. Eén SMC'er ontbrak nog: oud-dienstplichtige KMar Theo de Waard, die met zijn Nekaf Jeep in KMar-outfit in de stoet had mee gereden. Bij het Plaza Theater kon men genieten van allerlei optredens en de horeca deed goede zaken. Om 17.30 uur was de Nederlandse Veteranendag ten einde, maar het bleef nog lang druk op het Malieveld.

Minister bij beëdiging/diploma-uitreiking OTCKMar

Het werd een drukke dag, die 22e juni in Apeldoorn. Op het programma stond zowel in de ochtend als in de middag een beëdiging/diploma-uitreiking op het square van de Koning Willem III-kazerne. KMar-veteranen/SMC'ers Jos van der Veer en Jaap Gatsma waren om 09.00 uur al aanwezig om majoor Joost de Ruijter te assisteren bij het overhandigen van het diploma aan de geslaagden.

Voor velen een totale verrassing: minister van Defensie Ank Bijleveld kwam plotse-ling onder ereroffels het square op. Kort daarna gutste het hemelwater naar beneden. Dit ontlokte de minister in de vuptent de woorden: "Dit vind ik nu echt sneu." De aangetreden mannen en vrouwen raakten tijdens de ceremonie drijfnat. Kolonel Frank Rippens nam het woord en noemde de veteranen het symbool tussen het heden en het verleden bij de KMar. De minister genoot zichtbaar van de ceremonie en bleef tot na de lunch.

Ochtendsessie

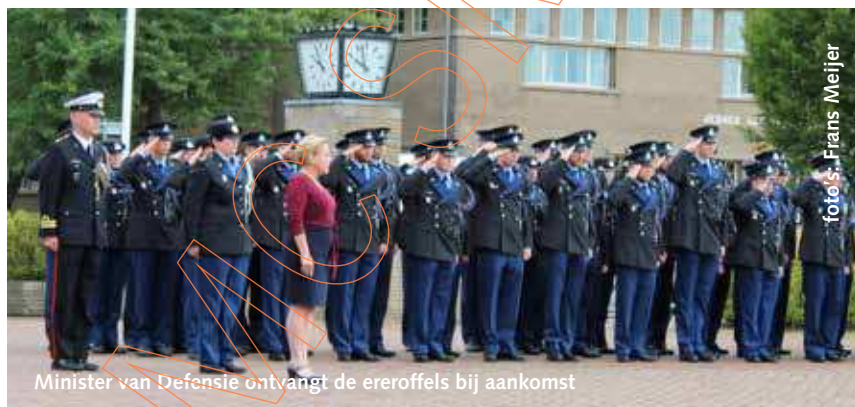
Opleiding AO 17-04 sloot af met 67 wachtmeesters algemeen opsporings-ambtenaar van wie er 34 al eerder beëdigd waren en die sloegen dit dus over. Geen van hen behoorde tot de extra KMar-uitbreiding voor Schiphol, Eindhoven enzovoort, waartoe vorig jaar besloten was. Die komen eerst eind 2018 van het OTCKMar af. Er waren ook acht nieuwe leden bij het Trompetterkorps KMar gekomen en zij werden eveneens beëdigd. Met natte ruggen van de regen onderging men de ceremonie. Als num-

mer één slaagde wachtmeester Marjan Wever. Ze heeft zich ontwikkeld tot 'Best Woman': resultaat gericht, initiatiefrijk en vol enthousiasme. Wachtmeester Annelie van Herikhuizen kreeg het woord. Ze gaf in een schitterend betoog haar gevoelens en emoties over de cursus weer.

Middagceremonie

Naast de felicitaties overhandigde de familie bloemen en cadeautjes. De lunchtijd verstrekte en de zaal werd leger en leger. De eerste marechaussee van de marechaussee-opleiding MO 17-10 kwamen met hun familie al binnen. Het ging allemaal iets gedisciplineerder en de familie wachtte ook netjes op het teken dat ook zij naar buiten mochten. In het gelid – buiten onder de klok – stonden 83 beveiligers, waarvan één de beëdiging mocht overslaan. Hier hetzelfde ritueel als in de morgen, alleen was het weer

beter en liet de zon zich ook zien. Kolonel Frank Rippens kon de marechaussee Duindam tot 'Best Man' benoemen. Deze 24-jarige marechaussee beveiligers met een flinke portie doorzettingsvermogen had tijdens de cursus zijn hoogtevrees overwonnen. Na afloop kwam iedereen nog samen in het KEK-gebouw en zo eindigde deze drukke dag.

Nog een VN-draaginsigne uitgereikt

Eind 2015 besloot de minister van Defensie tot het instellen van het draaginsigne 'Nobelprijs VN-militairen'. Het draaginsigne kwam toe aan alle Nederlandse militairen die van 1979 tot 1985 deel uitmaakten van UNIFIL (United Nations Interim Force in Lebanon). Onder hen bevonden zich naar zeggen 169 man van de KMar, die onder andere politiediensten van uit de Brigade Haris verrichtten voor Dutchbat, later Dutchcoy.

Op 22 januari 2016 speldde generaal-majoor André Peperkoorn het draaginsigne plechtig op bij 52 Libanongangers – velen omringd door familie – in de oude kantine van de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn. Het draaginsigne werd postuum uitgereikt aan drie nabestaanden van inmiddels overleden oud-marechaussees.

Koos de Klerk groet u allen

Oud-opperwachtmeester Koos de Klerk, die in 1982/1983 zijn UNIFIL-missie vervulde, was daar niet bij. Hij verliet de KMar in 1996, maar bleef op Sint Maarten wonen. Inmiddels woont hij in Alblasterdam. Laatstelijk ontmoette De Klerk bij de Veteranendag Zwijndrecht naast oud-collega Cor Vogelaar ook kolonel Menno Kersbergen uit Dordrecht, plaatsvervangend commandant

van het Landelijk Tactisch Commando (LTC). Het gesprek kwam op de Nobelprijs en de bal ging rollen. In de hal van zijn woonflat speldde de kolonel op vrijdag 20 juli jl. bij De Klerk alsnog het draaginsigne op. Aanwezig waren ook enkele oudgedienden van de KMar en de Bond van Wapenbroeders, alsmede twee KMar-collega's met wie De Klerk vroeger had samen gewerkt.

Start Veteranendag KMar 2018 vervroegd

De 19e Veteranendag KMar is dit jaar op vrijdag 5 oktober in Theater & Congres Orpheus te Apeldoorn. De herdenkingsplechtigheid voor de gevallen is zoals gebruikelijk bij het monument voor de Koning Willem III-kazerne. De inzet van autobussen vanaf Orpheus zal een hele operatie worden, maar is te doen. De projectorganisatie heeft de aanvangstijd met een uur vervroegd: 08.30-09.00 uur ontvangst, 09.45 uur opening, 10.15 uur vertrek autobussen en 11.00 uur aanvang herdenking. In Checkpoint van augustus 2018 leest u hoe KMar-veteranen (postactief en actief dienend) zich kunnen aanmelden.

Alle voorstellingen van de Nationale Taptoe van 28 tot en met 30 september 2018 in AHOY te Rotterdam kunt u vinden op www.nationaletaptoe.nl. In het thema van dit jaar wordt aandacht besteed aan de muziek van de 100 jaar eerder geboren Leonard Bernstein. Bekende klanken uit de Westside Story brengen u in vervoering.

De Nationale Taptoe behoort tot de wereldtop, samen met de Royal Edinburgh Military Tattoo en de Canadese Royal Nova Scotia International Tattoo. De MC-redactie was vorig jaar bij de 63e editie. Het Trompetterkorps Koninklijke Marechaussee deed toen niet mee, maar geeft dit jaar wel acte de présence. De deelnemende orkesten zijn hoofdzakelijk militaire en politieorkesten uit binnen- en buitenland. Het is voor de Nederlandse militaire orkesten (gezamenlijke presentatie) en het Nederlands Politie Orkest een bijzondere gelegenheid zich aan het publiek te tonen.

Gasten

De Japanse Air Self-Defense Force Central Band treedt zelden buiten Japan op, nu

wel in Rotterdam. Uit Noorwegen The Kings Guard Drill Team met muziek van de Marinierskapel: perfecte exercitie van het allerhoogste niveau. Uit Frankrijk La Musique et l'équipe de gymnastique de la brigade de sapeurs-pompiers de Paris. Uit Noorwegen Complete Drums & Intros Allstars: ritme met een hoofdletter R door voormalige leden van de Kings Guard gecombineerd met dans op het hoogste professionele niveau.

Veteranenvoorstelling

De speciale voorstelling voor veteranen (postactief en actief dienend) is op vrijdagmiddag 28 september, aanvang 13.30 uur. De ontvangst in AHOY is vanaf 10.00 uur. Dankzij sponsoring is er een lunch tegen het middaguur. Voor de veteranenontvangst en de voorstelling betaalt u € 12,50, ook voor uw partner of begeleider. Voor € 30,00 per persoon kunt u maximaal nog twee van deze arrangementen boeken. Hebt u de bestelbon in Checkpoint van juni 2018 gemist, dan heeft SMC nog wel een exemplaar. Stuur hiervoor een e-mail naar veteranen@marechausseecontact.nl of bel 0341-417087. Bij AHOY kunt u parkeren.

2018, Dirk van Schaik (links) en Rien Grift

Nederland kent verschillende inspectiediensten bij de overheid. Een ervan is de 'Inspectie Leefomgeving en Transport' (ILT), de toezichthouder van het ministerie van Infrastructuur en Waterstaat. Bij ILT zijn als inspecteur twee oud-beroepsmarechaussees werkzaam: Rien Grift en Dirk van Schaik. De redactie ging een dag met ze op pad en werd geïnformeerd over hun werk bij de specialismen Scheepvaart (pleziervaart) en Rail en Wegvervoer (goederenvervoer weg). Maar vooraf een terugblik naar de eerste verkeersinspectie in Nederland. | Door: Jan Gaasbeek

In 1929 stapte de Arnhemse politieagent Henk Westland over naar de 'Provinciale Geldersche Verkeersinspectie'. Dit is de eerste verkeersinspectie in Nederland, opgericht in 1923. In een artikel in de Arnhemsche Courant van 3 februari 1932: "In 'De Nederlandsche Politie', het orgaan van den Algemeenen Nederlandschen Politiebond, geeft de heer H.G. Westland, beambte der Provinciale Verkeersinspectie Gelderland, een beschouwing getiteld: 'Een en ander over zwaar verkeer en het toezicht op Motorrijtuig-

gen'." De krant ontleent hieraan enkele passages.

In het onderwerp 'Het onderhoud der wegen' lezen we: "Een andere, zeer belangrijke factor, die echter meer direct den belastingbetaler betreft, is het onderhoud der wegen. De laatste jaren zijn onze wegen enorm verbeterd. Millioenen guldens zijn eraan besteed, gedeeltelijk afkomstig uit wegen- en rijwielbelasting. Voorloopig is berekend, dat de opbrengst der wegenbelastingen de gedane uitgaven voor wegenonderhoud eens zullen dekken. Hiertoe is men waarschijnlijk van de grondgedachte uitgegaan, dat onze moderne wegen bestand waren tegen het verkeer. Dit is niet het geval. Waardoor worden dan die wegen vernield? Wel, door de zware vrachten, die op de in ons land ingeschreven

45.000 vrachtautomobielen dagelijks over die wegen, meermalen met voor dat doel abnormale snelheden worden vervoerd. Steeds komen er zwaardere typen vrachtauto's in omloop, omdat in veel gevallen alleen nog de groote vrachten de transportonderneming productief kunnen maken, vooral op grootere afstanden, waarbij dan over verschillende soorten van wegen moet worden gereden. [...] Schrijver verwijst naar het Verslag van de Geldersche Verkeersinspectie over 1930, alwaar is vermeld, dat in dat jaar niet minder dan 136 processen-verbaal terzake te zwaar belaste vrachtautomobielen moesten worden opge maakt en 37 waarschuwingen werden gegeven."

Westland vervolgt zijn beschouwing verder met het onderwerp 'Alleen in Gelderland een Verkeersinspectie' en stelt: "Onwillekeurig zal de lezer zich afvragen: 'Is er dan geen enkel openbaar lichaam, dat zich ten doel stelt veiligheid op den weg en bescherming van onze dure wegen?' Ja, lezer, zegge één Provinciaal Bestuur, en wel dat van Gelderland. [...] Ofschoon de Regeering het nut van deze inspectie wel inziet, kan zij blijkbaar

1935, Provinciale Verkeersinspectie Gelderland, Henk Westland (rechts) en Leen van der Hoeven (links)

om financiële redenen niet besluiten tot uitbreiding van dergelijke verkeersinspecties, doch heeft als hulpmiddel bepaald, dat enkele dagen per week een van Regeeringswege aan een tiental Brigade's Rijksveldwacht en Marechaussee verstrekte Fordauto bij toerbeurt door twee dezer politie-ambtenaren zal worden bemand en controle op de verkeerswegen zal worden gehouden."

Van RVI naar ILT

In 1936 wordt de 'Rijksverkeersinspectie' (RVI) opgericht en belast met het toezicht op de vervoersgebieden: vrachtauto's, autobussen, taxi's, en binnenschepen. Later wordt dat uitgebreid met het toezicht op het vervoer van gevaarlijke stoffen. RVI wordt later 'Inspectie Verkeer en Waterstaat' en wat het nu is 'Inspectie Leefomgeving en Milieu' (ILT). Deze dienst bestaat sinds 2012 en is ontstaan uit een herschikking van de ministeries Verkeer en Waterstaat (VenW) en Volkshuisvesting Ruimtelijke Ordening en Milieu (VROM). Ruim 1100 medewerkers werken dagelijks aan veiligheid, zekerheid en vertrouwen in transport, infrastructuur, milieu en wonen. In Elburg bij een scheepsmakelaar en in Bodegraven op een werkstation van Rijkswaterstaat doen Rien Grift en Dirk van Schaik hun verhaal.

ILT - Pleziervaart

Rien: "Veel specialismen binnen de ILT waren mijn werkterrein en ik heb mij daarin door opleidingen en cursussen en naar eigen inzicht moeten bekwamen. Momenteel houd ik als inspecteur toezicht op de naleving van de Wet Pleziervaartuigen en daarbij horende Europese Richtlijn. Het betreft vaartuigen van 2,5 meter tot en met 24 meter: van rubberboten tot zeer luxe jachten en alles wat er tussenin zit, bijvoorbeeld waterscooters. Nieuwe en geïmporteerde vaartuigen moeten zijn voorzien van een CE-markering en een rompnummer, en een verklaring van overeenstemming moet zijn afgegeven. De vaartuigen moeten ook worden gekeurd op onder andere: afmetingen, stabiliteit, drijfvermogen, gas, elektra en maximaal aantal passagiers."

"Van alle nieuwe schepen moet vanaf de bouw een dossier worden aangelegd

waarin staat van welk materiaal het vaartuig is gemaakt, de lengte, de breedte, de diepgang, de motoren en in welk vaargebied het zich mag bevinden. Ook dient duidelijk omschreven te zijn wat voor soort installaties zich aan boord bevinden. De meeste schepen worden in serie gemaakt en moeten allemaal worden gebouwd conform het goedkeuringscertificaat dat voor het eerste opgeleverde schip van toepassing is. Het is belangrijk om bij het toezicht te controleren of dit daadwerkelijk het geval is. De keuringen zijn vrij prijzig. Het wil nog wel eens voorkomen dat een werf afwijkt van het oorspronkelijk certificaat en een schip in lengte groter maakt of andere motoren plaatst. In dat geval voldoet het schip niet meer aan de oorspronkelijke keuringen en kan er bestuursrechtelijk of strafrechtelijk worden opgetreden. Een bijkomende maatregel is dat het schip per direct uit de handel zal worden gehaald. Pas wanneer de vereiste aanpassingen zijn goedgekeurd zal er weer een nieuw certificaat worden verstrekt en wordt het schip weer vrijgegeven."

"Het toezicht en de controle is zowel van toepassing op bedrijven alsmede natuurlijke personen. Het toezicht betreft niet alleen de officiële werven maar ook de eigenaar van een zelfgemaakt bootje dat bijvoorbeeld via Marktplaats.nl te koop wordt aangeboden. Vaak zijn dat gevallen waar niet al te serieus wordt omgegaan met de veiligheid omdat de kennis bij zelfbouwers vaak ontbreekt. Tot twaalf meter mag een fabrikant zijn vaartuig zelf keuren, maar moet dit wel aantoonbaar maken tijdens een controle door de ILT. In alle overige gevallen moeten de vaartuigen gekeurd worden door de overheid aangewezen keuringsinstan-

ties die onder toezicht staan van ILT. Ik heb voor de inspecties die plaatsvinden in het gehele land een dienstauto ter beschikking en verricht ook werkzaamheden thuis. Ik ben vanuit ILT verder voorzien van alle van belang zijnde apparatuur en communicatiemiddelen. Er wordt ook veel samengewerkt met andere overheidsdiensten zoals politie, belastingdienst en RDW."

ILT - Goederenvervoer Weg

Dirk: "Als gevolg van ingrijpende reorganisaties ging de dienst flink op de schop. Bijscholing bleef niet uit. Naast het reguliere takenpakket kwamen erbij: overbelading, gevaarlijke stoffen en EVOA-wetgeving (afvalstoffen). Gaandeweg werden taken op specialisatie weggezet en er kwamen afdelingen zoals: Gevaarlijke Stoffen, Personenvervoer, Milieu, Goederenvervoer en Bedrijfscontroles. Ik ben uiteindelijk als inspecteur bij de Afdeling Goederenvervoer Weg terechtgekomen. Mijn huidige werkzaamheden bestaan voornamelijk uit wegininspecties. Iedere inspecteur heeft de beschikking over een VW transporter die voorzien is van een volg- en stoptransparant. We kunnen hiermee een geselecteerde vrachtauto meenemen naar bijvoorbeeld

2018, Rien Grift in de motorruimte van een vaartuig

2018, controle door Dirk van Schaik

een parkeerplaats of een rijkswaterstaatterrein voor een controle."

"De selectie is afhankelijk van de opgedragen taak. Dat kan dus overbelading, manipulatie van de tachograaf of regulier zijn. Op rijkswaterstaatterreinen hebben we de beschikking over geijkte weegplaten waar de nawegingen plaatsvinden. De selectie vindt vooraf plaats door de uitkomst van een weging door weeglusen die in het wegdek zitten. Deze lussen wegen de assen van het voertuig waarvan het gewicht direct op een pc kan worden afgelezen. Het betreft een indicatie. De officiële weging gebeurt met de weegplaten op een rijkswaterstaatterrein. Daarnaast volgt een controle op de juiste papieren, zoals vervoersvergunning, dienstbetrekking, lading, rijbewijs en vakbekwaamheid van de chauffeur."

Gegevens van weeglusen in de weg en camera's erboven

2018. Een controleur in actie bij een weegplaat

"Een specialisme is de tachograaf bestemd voor het registreren van de rij- en rusttijden van de chauffeur(s). Waar je vroeger de analoge tachograaf had met registratiebladen (schijven) heb je nu vooral de digitale tachograaf met bestuurderskaarten. De registraties van rij- en rusttijden worden nu digitaal opgeslagen in de tachograaf en op de chip van de bestuurderskaart. Met programmatuur kunnen wij deze gegevens uitlezen en analyseren. Ook is er een printmogelijkheid in de tachograaf zelf aanwezig. We kunnen dus precies zien hoe lang er gereden is en of er voldoende is gerust. Bij overtreding op heterdaad worden er (bestuurlijke) boetes opgelegd en kan er een bevel tot staking van de arbeid worden opgelegd (rijverbod). Maar helaas, zo simpel is het niet. Er moet verdiend worden, producten moeten vers aangele-

verd worden dus dat gaat voor 'kwaadwillenden' niet allemaal binnen de normen van de rijtijdenwetgeving."

"Het gevolg is dat er volop gerommeld wordt met de tachograaf. Waar het vroeger de analoge tachograaf betrof met de klok verzetten, registratiestiften verbuigen, schijven bewerken, zekeringen verwijderen enzovoort heeft men ook de manipulatie bij de digitale tachograaf weten te bewerkstelligen. Waar het mee begon is simpelweg een magneet aanbrengen op de sensor (impulsgever), die bevestigd is op de versnellingsbak van de vrachtauto. Deze sensor geeft bij rijden impulsen af naar de tachograaf. Door het aanbrengen van de magneet, worden er geen signalen meer naar de tachograaf gestuurd. Het gevolg: rijden terwijl de tachograaf 'rust' registreert."

"Momenteel is de manipulatie van de tachograaf zover dat het haast niet te beschrijven is. We komen nu bewerkte sensoren tegen,

waarin aanpassingen zijn gedaan door andere geheugenchips aan te brengen, weerstandjes en tweede printplaatjes in te bouwen. Aan de buitenzijde is niet te zien dat het apparaat open is geweest! Een tweede sensor in het dashboard ingebouwd en verstopt om te schakelen tussen sensor één en twee, komt ook voor. Een tweede tachograaf is ook al heel gewoon. Verder worden er afstandsbedieningen met kastjes om de tachograaf in of uit te schakelen aangetroffen en wordt er in het elektronische circuit van de vrachtauto ingebroken, door de CAN (Controller Area Network) verbindingen te beïnvloeden. Met dit systeem communiceren alle elektronische apparaten in de auto met elkaar. Door tweemaal op het rempedaal en eenmaal op het gaspedaal te drukken kan een signaal gestuurd worden naar de tachograaf om deze aan of uit te zetten."

"Het is nu al zover dat de software van de tachograaf gekraakt is en dit alleen op heterdaad valt te constateren. De chauffeurs rijden de controle binnen en er wordt 'rust' geregistreerd of ze hebben hem net ingeschakeld, maar anders zie je hier niets meer van. Het is van groot belang dat de manipulatie wordt aangepakt want aan de tachograaf zijn veel elektronische componenten verbonden. Zo zijn verschillende veiligheidssystemen waaronder ABS eraan gekoppeld. Het manipuleren van de tachograaf heeft dan ook een behoorlijke invloed op de verkeersveiligheid. De boetes liggen er niet om: € 4.400,- voor de aanwezigheid van een voorziening, € 4.400,- voor het daadwerkelijk gebruik hiervan en € 1.500,- voor de chauffeur die gebruik heeft gemaakt van. Al gauw € 10.300,-."

Controleur H.G. Westland was de grootvader van onze eindredacteur. Na de oprichting van de RVI in 1936 werd de Provinciale Verkeersinspectie Gelderland in oktober van dat jaar opgeheven. Overigens bestonden er bij de KMar vanaf 1935 ook verkeersbrigades die controles op het verkeer (waaronder zwaar transport) uitvoerden.

Rien en Dirk zijn in 1975 op 17-jarige leeftijd begonnen aan hun opleiding bij het OCKMar in Apeldoorn. Na hun plaatsing bij de wachtbrigade te Soestdijk werden ze ingedeeld bij de Brigade Amersfoort. Beiden zijn in november 1980 overgegaan naar de RVI. Rien en Dirk hartelijk dank!

Keuzes tussen leven en dood

23 januari 2010, Haïti

Iedereen verwerkt zijn ervaringen, indrukken, emoties en herinneringen op een eigen manier. Zo ook adjudant Norman Jansen, nu werkzaam namens de Koninklijke Marechaussee bij het Expertisecentrum Mensenhandel en Mensensmokkel (EMM), ondergebracht bij de Nationale Politie in Zwolle. Gedurende zijn plaatsing in de West vertrouwde hij zijn ervaringen, gevoelens en emoties toe aan het papier. Korte en zakelijke zinnen, flarden herinneringen en soms slechts een paar woorden verdwenen in zwarte aantekeningboekjes. Niet met het doel om er later iets mee te doen, waren alleen bedoeld om van zich af schrijven zodat alle herinneringen een plekje zouden krijgen. Zo simpel was dat.

Maar de praktijk bleek uiteindelijk anders. In een van de vele gesprekken met een bevriende collega van de politie, tevens auteur-criminologe en destijds werkzaam voor het Recherche Samenwerkingsteam (RST) op de voormalige Nederlandse Antillen, werden zijn ervaringen besproken en werd regelmatig voorgesteld 'iets te doen met deze aantekeningen.' Wat volgde waren lange gesprekken over het hoe en waarom, en in de trant van 'wie zit er nu te wachten op het verhaal van een marechaussee?'

"Er heerste bij mij lange tijd twijfel en onzekerheid om een verhaal te gaan schrijven. En al helemaal niet een verhaal over mijzelf. Dat is iets wat ik nu juist niet wil", aldus Norman. Er volgden vele kladijes en probeersels, verschillende opzetjes en veel verdween weer in de digitale prullenbak. Vlak voor het vertrek terug naar Nederland, na zeven bijzondere jaren in de West, was de ruwe versie van het manuscript

van het boek met de titel 'De stilte van het water' zo goed als klaar.

Een boek over zijn eigen ervaringen tijdens de marechaussee-inzet gedurende de hulpverlening kort na de verschrikkelijke aardbevingen van januari 2010 op Haïti. Tijdens deze aardbevingen kwamen meer dan 230.000 mensen om het leven, ongeveer 310.000 mensen raakten gewond en meer dan één miljoen mensen raakten dakloos. Na de aardbeving sterven nog vele mensen als gevolg van cholera. Het boek gaat ook over zijn ervaringen later datzelfde jaar op het eiland Tortola (Britse Maagdeneilanden) waar hij

deel uitmaakte van een researcheteam dat onderzoek deed naar mensenhandel en mensensmokkel. Daar ontmoette hij de hoofdrolspeelster uit dit bijzondere verhaal en sprak urenlang, soms dagenlang met haar.

'De stilte van het water'

Dit verhaal neemt je mee in het leven

2010, Haïti, opperwachtmeester Norman Jansen (links)

van een jonge moeder, Ladymia, en volgt haar zoektocht naar een beter leven. Gewoon een beter leven voor haar gezin, zonder armoede en gevaar, zonder corruptie en angst, dat is alles wat zij wil. Op Haïti komen de auteur en de hoofdpersoon elkaar voor het eerst tegen, maar dat besef komt pas vele maanden later. Ondertussen is Ladymia in contact gekomen met organisaties die zich bezighouden met mensenhandel en mensensmokkel en moet zij regelmatig onmenselijke en soms onmogelijke keuzes maken.

Keuzes tussen leven en dood, laten leven of dood laten gaan. Aan het eind van het verhaal ontmoet zij de auteur en beseft dat zij elkaar vermoedelijk eerder hebben gezien in een geheel andere situatie. Heel subtiel komt in dit verhaal af en toe de rol van de auteur – van Norman – maar ook die van andere marechaussee-collega's aan bod, zonder hier al te veel de nadruk op te leggen. "Dit verhaal geeft een ander beeld van de vluchteling zoals wij die de laatste jaren helaas vaker in de media zien", volgens Norman. "Ik heb bewust gekozen om ook het verhaal achter de vluchteling te benoemen en haar een menselijk gezicht te geven. Vaak zit er een groot drama achter, hebben zij veel moeten achterlaten en hebben vaak onmenselijke behandelingen moeten ondergaan. Natuurlijk zitten er ook gelukzoekers tussen de vluchtelingen en asielzoekers. Maar juist ook mensen met een dramatisch verleden."

'De kunst van het remigreren'

Nog niet goed en wel terug in Nederland kregen Norman en zijn gezin te maken met het zogenaamde Reverse Culture Shock fenomeen, oftewel de omgekeerde heimwee. Zeven lange en bijzondere jaren in de West hadden hun sporen wel achtergelaten.

"Verdriet, pijn, heimwee, boosheid, woede en zelfs lichamelijke klachten verschenen een aantal weken na onze

aankomst in Nederland. De heftigheid varieerde van persoon tot persoon. Maar hoe kan dat toch nu? Wij waren toch bekend met alles in Nederland, hoe kan dit ons nu overkomen? Het leek wel of wij er niet meer inpasten, alsof wij veranderd waren, maar ook onze vrienden en zelfs familieleden bleken veranderd te zijn. Zelfs de omgangsvormen op het schoolplein, in de winkel of onderling op straat leken ons tegen te staan. Is iedereen hier in Nederland nu zo onbeschoft? Zeggen we elkaar op straat niet meer gedag? Moet ik echt weken van tevoren een afspraak maken met de buurvrouw om een kopje koffie te drinken?"

Het gezin leerde met vallen en opstaan weer om hun plek te vinden in het vertrouwde Nederland, wat uiteindelijk niet meer zo vertrouwd leek te zijn als bij het vertrek destijds naar de West. Tijdens gesprekken met andere expats en collega's bleek al snel dat meer militairen, politieagenten maar ook medewerkers van Buitenlandse zaken dit herkennen en hier vaker mee te maken hebben. Problemen met het zich weer vestigen in eigen land, of juist het eigen geboorteland niet meer als thuis beschouwen.

En ook nu was er weer iemand: 'je moet wat met jullie ervaringen doen. Hier kunnen andere expats, emigranten en remigranten van leren.' Wat volgde was een manuscript over het autobiografische verhaal van het gezin, over de ups en downs na het terugkeren in eigen land. Maar ook achtergrondinformatie over het ontstaan van dit fenomeen en natuurlijk tips om dit te voorkomen. Al snel was daar een enthousiaste uitgever, verbonden aan het Tropeninstituut, en de geboorte van boek nummer twee was een feit.

"Nog geen twee jaar terug en dan

zonder enige ervaring twee manuscripten bij verschillende uitgevers hebben liggen, dat was een bijzonder moment", aldus Norman. Maar de tijd begon voor hem te dringen. Inmiddels was hij aangewezen om in het kader van uitvoering van de politietaken en tevens hulpofficier van justitie, af te reizen naar Mali om deel uit te maken van de missie Minusma. En dat allemaal rond de verschijningsdatum van de boeken.

Minister van Defensie

Ruim een week voor het vertrek naar Mali kreeg hij de mogelijkheid om 'De stilte van het water' te mogen aanbieden aan de minister van Defensie. "Een enorme eer waar ik natuurlijk heel erg trots op ben. Helemaal toen ik merkte dat mevrouw Ank Bijleveld ook daadwerkelijk mijn boek had gelezen en hierover een aantal vragen stelde." De minister via haar twitter-account: "Een zeer boeiend kijkje in het werk en de wereld van de KMar in het Caribisch gebied." En natuurlijk heeft ook Commandant Koninklijke Marechaussee inmiddels een exemplaar ontvangen.

Ondertussen zijn Normans boeken overal te koop en in samenspraak met de Geestelijke Verzorging Defensie gaan de opbrengsten van de boeken naar twee goede doelen in het Caribische deel van het Koninkrijk. Norman Jansen is medio augustus weer teruggekeerd van de missie Minusma.

Een leven tussen paarden

2018, AHC de Waterberg

'Outdoor Gelderland' is een topsportevenement met nationale en internationale spring- en dressuurwedstrijden en wordt gehouden op Sportcentrum Papendal. Dit jaar was het evenement van 26 juni t/m 1 juli met zo'n 30.000 bezoekers. Rokus de Jong vervult daarbij al 33 jaar een sleutelrol. | Door: Martin Aalbers

"Een groots evenement als Outdoor Gelderland is niets zonder haar medewerkers en vrijwilligers. In 2016 is Rokus de Jong als vrijwilliger bij het evenement verkozen tot 'Medewerker van het jaar'. De verkiezing gold voor het hele team, dat zich onder leiding van Rokus al 31 jaar inzet en zorgt voor het 'wagenpark' van golfkarretjes. Hij regelt de samenwerking met hulpdiensten, zoals politie, brandweer, ambulance, EHBO en bergingsdiensten. Maar in werkelijkheid is hij, net als zijn team, een algeheel aanspreekpunt voor iedereen die even snel wat wil vragen of iemand zoekt. Zij zijn van alles op de hoogte en weten precies iedereen naar de juiste plaats te sturen. Bij het wagenparkbeheer hoort ook een strakke planning. Zo zorgen zij ervoor, dat iedere dag de facilitaire medewerkers, de stalmedewerkers, de shuttle-service en iedere andere medewerker die snel een golfkar nodig heeft, deze tot hun beschikking hebben. Hebben zij geen karretje, dan brengen ze je hoogst persoonlijk naar de plek waar je moet

zijn. Hij doet het met veel plezier en wil dat nog jaren met plezier blijven doen. Als dank voor zijn jarenlange trouwe inzet kreeg Rokus een horloge van Juweliershuis Aalbers uit Velp en een heerlijke aardbeientaart." Aldus het verslag op de website van Outdoor Gelderland.

Zijn vrouw Annet reed paard en door haar is hij in aanraking gekomen met de paardensport. Daar bleef het niet bij. Hun enig kind Gwendolin is opgegroeid tussen paarden, rijdt paard en rijdt aangespannen. Zij is apothekersassistente, eigenaar van het 'Arnhems Hippisch Centrum de Waterberg' en eigenaar van huisdierencrematorium 'Kolleweidenhof' in Varsseveld. Haar man, Hette Gaastra was eigenaar van manege De Waterberg aan de Schelmseweg, maar is in 2015 overleden. Zij kwam er alleen voor te staan, maar wel met de geweldige hulp van haar ouders, familie, vrienden en bekenden. Rokus is daar bijna dagelijks te vinden.

Klein Heidekamp

Rokus is op 9 oktober 1941 in Den Haag geboren. Op 6-jarige leeftijd verhuisde het gezin De Jong naar Deelen. Zijn vader werkte bij het 'Bureau Aanleg Beheer Onderhoud Vliegvelden' (BABOV) en werd in 1947 als opzichter geplaatst op de vliegbasis Deelen. De BABOV was een onderdeel van de Genie en bestond uit civiele ingenieurs en burgermedewerkers. Het gezin betrok een dienstwoning op Klein Heidekamp.

Kort na de Duitse inval in mei 1940 begon de bezetter met het aanleggen van 'Fliegerhorst Deelen' en een groot aantal legeringsgebouwen en woningen in de vorm van een dorpje op de terreinen Groot en Klein Heidekamp. Na de oorlog nam de Koninklijke Luchtmacht het complex in gebruik. In 1953, Rokus was toen elf jaar, werd begonnen met de bouw van de Oranjekazerne, die grenst aan de noordzijde van Klein Heidekamp. De kazerne werd in 1954 opgeleverd en bood plaats aan 3500-4000 militairen. Op Klein Heidekamp zelf

werden onder andere het brigadegebouw van de Koninklijke Marechaussee en het officiershotel gerealiseerd.

Voor zijn militaire dienstplicht krijgt Rokus een oproep voor de luchtdoelartillerie in Ossendrecht. Echter opgegroeid nabij de brigade van de Koninklijke Marechaussee op Klein Heidekamp, had het ons aller bekende virus hem toen reeds te pakken. Met hulp van zijn vader en een relatie bij Defensie, werd met een 'administratieve wijziging' voor overplaatsing gezorgd naar de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn en was inlijving bij de lichte 61-3 bij de Koninklijke Marechaussee een feit.

Het bloed kript...

Na de opleiding volgde plaatsing bij 11 MarCie in Schaarsbergen, op een steenworp afstand van zijn ouderlijk huis, een thuiswedstrijd voor Rokus. Als 'marechaussee PD'er' heeft hij in zijn parate periode transporten begeleid, een oefening in Hohne gedraaid en is hij naar La Courtine geweest. De legering in La Courtine heeft voor hem drie maanden langer geduurd dan voor zijn collega's. Rokus werd geplaatst bij de vaste kampstaf, toegevoegd aan wachtmeester Jos Putman en belast met het maken van foto's voor bij de processen-verbaal.

De mannen van 61-3 waren een hecht team, getuige het feit, dat zij een eigen website hebben en na het afzwaaien op 5 april 1963 elke vijf jaar een reünie houden. Helaas zijn er van de 21 inmiddels vijf overleden. Op de dag van afzwaaien is een groepsfoto gemaakt (zie

www.kmar-11marcie-61-3.nl), waarop echter vijf man ontbreken zo ook Rokus. De mannen op de foto dragen geen nestel, omdat zij geen PD-bevoegdheid meer hebben. Rokus was er niet bij, niet omdat hij snel naar huis wilde, maar hij lag in het militair hospitaal voor een kleine operatie.

Na het afzwaaien is Rokus de technische richting opgegaan en heeft bijna vijf jaar gewerkt bij de 'KEMA', 'Victor Holland' en 'Isolectra'. Zijn langste dienstverband van veertig jaar heeft hij gehad bij Ahrend Kantoormeubelen, waarvan veel jaren als manager van de showroom in Arnhem. De laatste jaren tot aan zijn pensioentijd is hij bij Ahrend 'producttrainer Benelux' geworden.

Het virus sloeg voor de tweede keer toe: in 1966 meldde Rokus zich aan als politievrijwilliger bij de Politie Arnhem en werd reservist. Hij behaalde het Politie-Diploma A en met een groep reservisten op Teuge zijn A-brevet parachutespringen. Hij werd lid van het Politie Para Team, maar is met springen gestopt omdat het risico te groot werd. Hij is met veel plezier en enthousiasme twintig jaar bij de reservepolitie geweest en heeft het korps als hoofdagent verlaten. Regelmatig heeft hij op de schietbaan gestaan om zijn schietvaardigheid op karabijn en pistool op peil te houden. Breekpunt om de reservepolitie vaarwel te zeggen, was de discussie die ontstond binnen de beroeps politie, of reservisten wel of niet bewakend de straat op moesten gaan. Dit heeft hij niet afgewacht en eervol ontslag aangevraagd.

Inmiddels was hij zich bezig gaan houden met de organisatie van het ruitersportevenement 'Champion Arnhem', de voorloper van Outdoor Gelderland. Het evenement werd met het jaar groter, trok

1961, Schaarsbergen, stafwacht Nieuw-Vrijland, (vlnr) mar2 Frans Nobel (60-6) en mar3 Rokus de Jong

1966, Arnhem, 20-jarig dienstverband, uitreiking door hoofdcommissaris Politie Arnhem (links hoofdagent Rokus de Jong)

steeds meer publiek en daar ging veel vrije tijd inzitten. En weer sloeg het virus toe. Hij werd in 1985 als vrijwilliger bij Champion Arnhem verantwoordelijk voor de coördinatie van de hulpdiensten en het beheer van het communicatienetwerk, inclusief de bijbehorende communicatiemiddelen van dertig portofoons. En weer kwam hij op het net bij de 'blauwe jongens' van de Brigade Arnhem. Tijdens het WK 2008 van twee- en vierspanpaarden op het landgoed 'Heerlijkheid Mariënwaerd' in Beesd, is Rokus hoofd van de verbindingcentrale en verbleef er een week intern. Zoals eerder vermeld, dit werk doet hij inmiddels 33 jaar met heel veel plezier. Rokus: "Het is net een reizend circus, je komt altijd dezelfde mensen tegen."

Het militaire virus en het virus 'zonder vrees en zonder blaam' staken met enige regelmaat de kop op. Zijn afkomst, de opleiding en de parate tijd hebben de basis gevormd voor een deel van zijn verdere leven. Betrokkenheid en meelevendheid zijn op hem van toepassing. Rokus brengt veel tijd door op manege De Waterberg; een leven tussen paarden, dat is hem op het lijf geschreven.

2011, Apeldoorn, reünie, rechts Rokus de Jong

Sans Peur et Sans Reproch

De Stichting Re-enactment Dienstplichtig Marechaussees (SRDM) legde in 2016 het eerste internationale contact met de Belgische evenknie en kort daarna breidde dit zich uit naar Frankrijk. Op uitnodiging van de directeur van het 'Musée de la Gendarmerie nationale' in Melun was een afvaardiging van SRDM daar op 19 en 20 mei te gast. Naast SRDM waren er nog twee afvaardigingen die hun oorsprong hebben in de Franse 'Maréchaussée'. Zeven SRDM'ers, gekleed in de uniformen uit de periode 1970-1996, namen met twee historische voertuigen deel aan dit weekend. | Door: Martin Aalbers

Onder het motto 'Sans Peur et Sans Reproch' (zonder vrees en zonder blaam) werden door de directeur van het 'Musée de la Gendarmerie nationale', capitaine Richard Filmotte, re-enactmentgroepen uit zes landen uitgenodigd om deel te nemen aan het museumweekend in Frankrijk. Doel was het presenteren aan het publiek van de diverse internationale militaire politiekorpsen. Leden van de Franse 'Gendarmerie nationale' werden van 1626 tot 1791 officieel 'Maréchaux de France' genoemd. Maréchaussée is volgens Filmotte, die de groepen een enthousiaste rondleiding gaf door zijn museum, een afgeleide van 'Maréchal de l'Empire', een eretitel voor divisiegeneraals die waren bevorderd tot maarschalk. Hun persoonlijke lijfwacht werd gevormd door maréchaussées. Ook de roemruchte persoonlijke lijfwacht van Napoleon werd gevormd door dit korps.

Het museum in Melun is overigens direct gekoppeld aan de 'École des officiers de la Gendarmerie nationale'. Dit opleidingscentrum voor gendarmerieofficieren bestaat uit eigentijdse en modern ingerichte gebouwen met een enorme collectie aan historische objecten.

Aan de uitnodiging gaven de groepen uit Frankrijk, België en Nederland gehoor, maar die uit Luxemburg, Oostenrijk en Italië moesten verstek laten gaan. De 'Association du Patrimoine et des Traditions Gendarmerie nationale' (ATPG), vertegenwoordigde de Franse 'Gendarmerie nationale'. Deze groep bestond uit negen voormalige en actieve gendarmes, die het tijdsbeeld uit de jaren 50, 60 en 70 van de vorige eeuw met uniformen, voertuigen en motoren realistisch weergaven. Uit België kwam de 'Anciens Véhicule Gendarmerie/Police': zeven voormalige rijkswachters, die het tijdsbeeld van de jaren '60 en '70 met uniformen, voertuigen en motoren neerzetten. De Nederlandse SRDM-afvaardiging bestond uit zeven voormalige dienstplichtig marechaussees: mar2 Hans Ellens (79-1), Adri Hoek (87-2), Martin Kunst (83-1), Arno Meeuse (91-5) en Winfred van Keulen (95-7), wachtmeester Marnix van den Brand

(95-7) en eskadronsadjutant Cees Lindenberg (82-6). Zij gaven de dienstplichtperiode van de jaren '70, '80 en '90 een gezicht met twee Daf's YA-66 en uniformen uit de tijd, zoals het VT, DT en GVT.

Vrijdag 18 mei vertrokken drie voertuigen met de zeven SRDM-deelnemers naar Frankrijk. Na een overnachting in de 'achtertuin' van Chateau de Fontainebleau verzamelde de drie re-enactmentgroepen zich 's ochtends in Fontainebleau bij het 'Musée Motocycliste de la Gendarmerie'. Op dit terrein zijn ook

Opstellen in colonne naar Melun

de 'École de Gendarmerie de Fontaine-bleau' en de 'École des Motards de la Gendarmerie' gehuisvest, waar jaarlijks duizenden gendarmes worden opgeleid. Op de 'École des Motards' worden naast gendarmes ook politiemensen uit omliggende landen opgeleid in algemene en bijzondere vaardigheden op de motor.

Na een eerste kennismaking kregen de drie groepen een uitgebreide rondleiding in het museum, waar een enthousiaste 'motard' een mooi verhaal had bij iedere (historische) motor, die tussen 1900 en heden deel uitmaakte en nog uitmaakt van het motorpark van de Gendarmerie. Na de rondleiding kregen de vertegenwoordigers van elke groep een glazen aandenken aan dit museum en volgde een uitgebreide lunch.

Het was zonnig weer en onder begeleiding van twee gendarmes op motoren uit de jaren 60 vertrok een colonne met zo'n vijftien voertuigen en motoren naar het museum in Melun. Een bont en kleurrijk gezelschap dat uiteraard veel aandacht trok van de andere weggebruikers. In Melun werden de groepen ontvangen door capitaine Filmotte, die de delegaties uitnodigde om de voertuigen en motoren op te stellen voor het museum als static show. Vervolgens werden allen welkom geheten en kregen een rondleiding van de capitaine persoonlijk in het museum. De Nederlandse delegatie zag dat op drie plaatsen in het museum poppen in KMar-uitrusting stonden. Bij navraag bleek dat deze ter beschikking waren gesteld door ons Marechausseemuseum in Buren. Leuk om te zien!

De static show werd druk bezocht, mede omdat dit weekend in Frankrijk de museumbezoeken gratis waren. SRDM kreeg veel aandacht van het publiek, dat reuze nieuwsgierig was naar de Nederlandse uniformen en de voor hen vreemde voertuigen. Soms moesten vragen met handen en voeten worden beantwoord, maar met hulp van de Belgische collega's werd dat prima opgelost. Het programma eindigde zaterdagavond om 23.00 uur, waarna de delegaties moe maar zeer voldaan naar hun verblijf in het officiershotel van de 'École des Officiers de la Gendarmerie nationale' gingen.

De tweede dag startte met een gezamenlijk ontbijt en opnieuw was er sprake van een dag met een strakblauwe hemel en een heerlijke temperatuur. Het programma op deze zondag duurde tot 18.00 uur, met opnieuw veel interesse in 'les Hollandais'. Toen de opstellingen waren opgeruimd, werden allen uitgenodigd voor een afsluitende borrel met bijpassende toespraak door capitaine Filmotte. Iedere deelnemer kreeg daarbij een herinnering aan dit evenement.

De Belgische groep moest zondagavond al terug naar Brussel, maar de ATPG en de SRDM hebben de dag met elkaar afgesloten met een gezamenlijk diner. Reuze gezellig en nieuwe vriendschappen werden gesloten. De kernwaarden van de Koninklijke Marechaussee – discipline, kameraadschap, respect, maar ook humor – bleken universeel. Voor de

groep mooi om mee te maken en mee te nemen als een waardevolle herinnering aan dit bijzondere weekend. Na opnieuw overnachten hebben in het officiershotel vertrokken beide groepen maandagmorgen tevreden en trots richting huis.

Terugkijkend was het weekend in Melun voor alle deelnemers

Martin Kunst met een Franse collega

De **Stichting Re-enactment Dienstplichtig Marechaussees (SRDM)** is opgericht op 21 november 2014, waarvan de basis al in 2007 door enkele voormalige dienstplichtig marechaussees werd gelegd. Het doel is om met re-enactmentactiviteiten de geschiedenis van de dienstplichtige militairen bij KMar in stand te houden door het tijdsbeeld van de dienstplichtig marechaussee uit te beelden met correcte en volledig uniformen, uitrusting en voertuigen. In tegenstelling tot de meeste re-enactmentgroepen is de extra toegevoegde waarde van SRDM, dat allen daadwerkelijk hebben gediend als dienstplichtig marechaussee. Met deze deelnamerestrictie wil SRDM borgen dat het juiste beeld wordt neergezet en niet een interpretatie daarvan. Sinds 1 april 2018 is brigadegeneraal b.d. Vlamming beschermheer van SRDM. Jack Vlamming is onder andere commandant geweest van 11 Maresk in Schaarsbergen en 101 BatKMar in Wezep.

in meerdere opzichten memorabel door het opdoen van vriendschappelijke internationale contacten en onderlinge kameraadschap. Tijdens dit weekend heeft het plan post gevat om een dergelijk evenement jaarlijks in een van de deelnemende landen te herhalen. Bij voorkeur bij een museum, gelijkwaardig aan de opzet en uitstraling van het museum in Melun. Het Marechausseemuseum in Buren zou een prima locatie zijn om de internationale korpsen te ontvangen. Capitaine Filmotte verzekerde de delegaties bij het afscheid, dat hij in de toekomst dit evenement graag opnieuw wil organiseren. Uiteraard staat SRDM dan ook weer paraat! De 'Anciens Véhicule Gendarmerie/Police' uit België wil proberen om in 2019 een soortgelijk evenement te realiseren bij de Gendarmerie in Brussel. SRDM en de Franse ATPG hebben al hun medewerking daaraan toegezegd. In 2020 misschien in Buren?

Franse Gendarmerie deelnemers

Wachtmeester Stolk weer thuis!

Deel 13 (slot) | Door: Willem Geense

Wachtmeester Stolk naar Brussel

In Engeland is wachtmeester Stolk goed geïnformeerd over de bevrijding van zijn woonplaats en hij hoopt dan ook snel naar huis te kunnen terugkeren. Op 10 november 1944 vertrekt hij met een libertyschip naar Normandië om vandaar door het zwaar verwoeste Franse land richting Nederland te reizen. Op 17 november komt hij al in Brussel aan.

Adriaans belevenissen in Breda

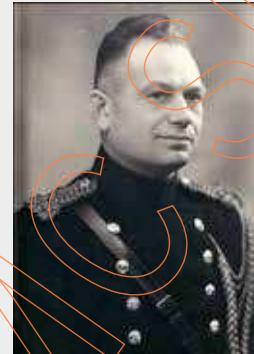
"Vanaf de bevrijding zijn er Poolse soldaten bij ons in buurt en in heel Breda geweest. Een 2e luitenant, commandant van een groepje brencarriers, werd bij ons ingekwartierd. Hij was net van het front teruggekeerd en de eerste avond dronk hij een fles jenever leeg.

Voor het eerst zag ik een dronken man bij ons in huis. De andere dag schaamde hij zich. Hij was getrouwd met een Schotse vrouw. Zijn naam weet ik niet meer. Mijn moeder kreeg van hem oude sokken. Met de wol van deze sokken heeft zij voor ons sokken gebreid."

"Onze buurman Jobse was door de ondergrondse gearresteerd. Hij zou een NSB'er zijn. Hiervan hebben wij als naaste burens niets gemerkt. Hij luisterde iedere dag naar Radio Oranje. Wel heeft hij op het vliegveld gewerkt zoals zo velen. Een paar dagen na de bevrijding stopte een jeep voor de deur en sprong er een Amerikaanse officier uit. Dit was de zoon van Jobse. Hij was kapitein bij de Amerikaanse mariniers. Hij had de landing in Afrika, Sicilië en Italië meegemaakt. Toen hij hoorde dat zijn vader was gearresteerd, ging hij direct op onderzoek uit en kwam een uur later met zijn vader thuis. Dubbel feest bij de burens. Ook een collega van mijn vader, adjudant Kramer, kwam na vier en een half jaar thuis en wel in een pantserwagen van de Prinses Irenebrigade."

Vader komt thuis!

"Al maanden hadden wij niets meer uit Engeland gehoord. Zondagmiddag 19 november 1944 kwamen mijn moeder en ik uit de kerk en liepen in de Molengrachtstraat net voorbij de Eggenstraat. Plotse-ling begon zij hard te lopen en riep alsmaar Leen, Leen, Leen. Zij zag mijn vader lopen. Hij hoorde niets. Toen hij voor de deur stond, sprong mijn moeder hem op de rug. Veel burens waren getuigen van deze scene. In die tijd leefde men veel op straat. Groot was de vreugde en de burens kwamen in de vreugde delen. Nadat we eindelijk alleen waren kwamen de cadeautjes voor de dag. Voor ieder van ons

Korte terugblik op deel 12

Deze serie artikelen is gebaseerd op het oorlogsdagboek van wachtmeester Leendert Stolk, in mei 1940 geplaatst bij de Brigade Princenhage (Breda) en dat van zijn zoon Adriaan. In deel 12 volgden we de "jeugdherinneringen" van zoon Adriaan die in september 1944 de gevechten in en rond Breda van nabij meemaakte. Op 29 oktober werd Breda door Poolse eenheden bevrijd maar daarmee was de oorlog nog niet voorbij.

een horloge en een vulpen. Broertje Wilhelm was teleurgesteld. Eens had mijn vader geschreven dat hij een treintje voor hem gekocht had. Geen treintje dus."

"Wij waren apetrots dat ons vader als Engels militair thuis was gekomen. Hij was op 12 november 1944 geland op de stranden van Arromanches in Normandië. Hij arriveerde op 17 november 1944 in Brussel en mocht op 19 november voor een nachtje naar huis. Moet je voorstellen na vier en half jaar weg geweest te zijn, één nachtje verlof. Op 22 november 1944 kwam hij voor een week naar huis maar bleef uiteindelijk tien dagen thuis. Er werd toen van alles geregeld. Naar de houtvester in het Mastbos voor stookhout. Ik werd naar de tandarts gestuurd. Ik had door de minder goede voeding een aantal zeer slechte tanden. Weken was ik bij de tandarts in behandeling die zonder verdoving uren aan het boren was. Ik had gelukkig een hoge pijngrens."

Wachtmeester Stolk beschreef zijn thuiskomst heel nuchter in zijn oorlogsdagboek: "Gaan met de auto naar huis en

Wachtmeester Stolk herenigd met zijn gezin (links zoon Adriaan)

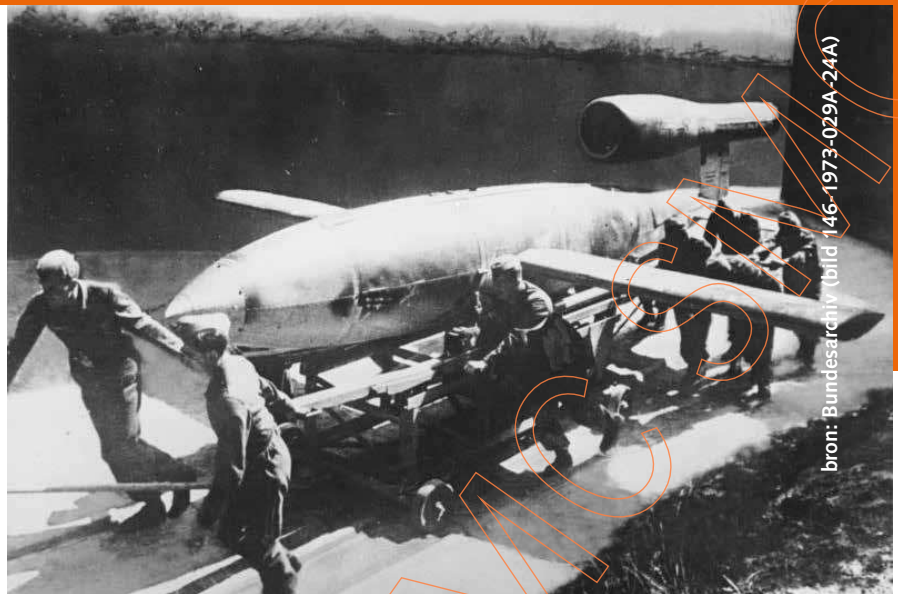
passeeren om 3¼ uur de Nederlandse grens onder Strijbeek. Laden verschillende leden bij hun woning uit en kom zelf ongeveer kwart voor 5 thuis. Tref vrouw en kinderen in goede welstand aan en kan de ontmoeting niet anders omschrijven dan de gelukkigste dag van mijn leven."

"Met mijn broer Nico was ik veel bij de bevrijders. In het begin op zoek naar eten, chocolade en sigaretten. Op het terrein van de Trip van Zoudtlandtkazerne stond toen een stuk luchtdoelartillerie van de Engelse AAA [redactie: anti-aircraft artillery] Voor deze soldaten deden wij allerlei karweitjes en kregen wij heerlijk wittebrood met suiker. Zij hadden zich primitief gehuisvest in een van de leegstaande gebouwen. Zij hadden een eenvoudig kooktoestel en sliepen op stroozakken op de grond. Altijd stond er een soldaat bij het 4 tl geschut [redactie: Bofors 40 mm luchtdoelgeschut]. Er was voor hen niet veel te doen, De Luftwaffe liet zich niet zien of horen. Soms stonden wij ook op wacht met een stengun. Alleen op nieuwjaarsdag tijdens de operatie 'Bodenplatte' van de Luftwaffe schoten zij met twee man een Messerschmitt neer. Mijn broer Nico was er bij. Ik helaas niet."

"De Polen verbleven in de winter 1944/1945 aan het Maastricht en keerden regelmatig voor een rustperiode naar Breda terug en verbleven dan in hun inkwartieringsadressen. Onze luitenant is een paar keer teruggeweest. Zo ontstond er een band met de Polen en kregen vele Bredase schone verkeren met een Pool. Zo ook de dochters van de familie Jobse, onze buren. Er was ook verdriet als er een bekende Pool gesneuveld was. Het verhaal dat een tweeling, die gezamenlijk tot de bemanning van een tank behoorde, op één dag sneuvelde, maakte diepe indruk op ons."

Overkomende V1's

"Na de bevrijding was de oorlog voor Breda nog niet voorbij. De Duitsers lanceerden een V1-offensief op Antwerpen. Zowel overdag als nachts vloegen deze onbetrouwbare vliegende bommen over. Tussen Breda en Ant-

1944/1945, een V1 wordt naar de lanceerbaan gereden

werpen werd zeer veel luchtdoelartillerie opgesteld. Omdat een V1 vrij laag overkwam, was de 4 tl uitstekend geschikt om een V1 neer te schieten. Staande in de Molenleistraat had je 's avonds een mooi uitzicht op de lichtspoorruit en ging er een gejuich op als er een V1 met een grote klap werd neergehaald. De motoren gingen vaak vroegtijdig uit met het gevolg dat ze dan in de buurt neerkwamen. Dramatisch was de bom die op de boerderij van de familie De Jong viel. De ouders en de knecht overleefden deze bominslag. Daarvoor was de boerderij van zijn broer vernield en was deze familie bij De Jong ingetrokken. Beide gezinnen verloren hun kinderen. Het in de nacht overvliegen van deze vliegende bommen heb ik als het meest bedreigende van de hele oorlog gevonden."

"Met mijn broers Nico en Wilhelm sliepen wij samen op een kamer. Wilhelm en ik in een tweepersoonsbed en Nico zijn bed stond dwars aan ons voeteneind. Om onze angsten te onderdrukken speelden wij stoere tanksoldaten en onze noodrantsoenen bestond uit een stukje chocolade dat wij van de Poolse soldaten hadden gekregen. Het dreigende gevoel dat je avonds naar bed ging en er 's nachts een vliegende bom op het huis kon vallen, kan ik mij goed herinneren. Mening schietgebedje werd voor het slapengaan uitgesproken. Op een avond zaten wij aan tafel en hoorden we een vliegende bom aankomen. De motor begon te haperen en hield op. Bij het horen van een flui-

tend geluid doken wij met zijn allen onder de tafel. Helaas was er niet voor iedereen plaats. Deze bom kwam vlak bij het tuchthuis in het Mastbos terecht. Volgens de verhalen zijn toen de kinderen naar huis gestuurd. Bij een andere gelegenheid waren wij in de wijk Boei-meer aan het schaatsen toen er een V1 overkwam en gelijktijdig een squadron jagers kwam aanvliegen. De laatste drie draaiden weg en schoten de V1 neer."

"Sinterklaas werd heel bescheiden gevierd. Ondanks het Ardennen-offensief was mijn vader tijdens de kerstdagen en Nieuwjaar met verlof gekomen. Wel moest hij zijn helm en stengun meenemen. Uit Brussel bracht hij allerlei zaken mee, die daar weer voldoende te koop waren. Breda werd een groot militair magazijn. Overal werd materiaal opgeslagen. Langs de Wilhelminasingel stonden stapels munitie opgeslagen."

Adriaan sluit zijn jeugdherinneringen af met de woorden: "Ieder jaar rond 29 oktober ga ik naar Breda en ben ik aanwezig bij de kransleggingen op de erebegraafplaatsen Ettenbeek en in Ginneken aan de Overakkerstraat om de gesneuvelden eer te bewijzen. Daarna is er een gezellig samenzijn waar nog steeds enkele oud-strijders aanwezig zijn."

Naschrift van de redactie

Met deze aflevering is een einde gekomen aan deze serie, gebaseerd op de dagboeken van wachtmeester Leendert Stolk en zijn zoon Adriaan. De redactie van Marechaussee Contact is Adriaan van Stolk zeer erkentelijk voor het beschikbaar stellen van de dagboeken.

foto: in opdracht van ZND Nedicom

Contactmiddag Badhoevedorp

In 2013 opende koningin Máxima de naar haar vernoemde kazerne in Badhoevedorp, waarin nu vier brigades KMar en andere eenheden zijn gevestigd. Naast kantoren, vergaderruimtes, en een bedrijfsrestaurant zijn er ook 350 slaapvertrekken, een school voor interne opleidingen, schietbanen en sportfaciliteiten. Op de Luchthaven Schiphol zijn momenteel 1900 medewerkers van de KMar werkzaam. SMC was diverse malen te gast in de kazerne, zo ook op woensdag 23 mei 2018. Op uitnodiging van de Reüniecommissie van de Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC) waren 53 belangstellenden naar de jaarlijkse Contactmiddag Badhoevedorp gekomen. Het was er weer goed toeven.

Door: Jan Gaasbeek

foto: Cees van Ingen

foto: Frans Meijer

foto: Frans Meijer

Vanaf 13.15 uur werden de belangstellenden in de bar van het restaurant met koffie of thee en een petitfour ontvangen. Met wat vertraging door een storing in het openbaar vervoer heette RvMC-voorzitter Gerrit Reloe iedereen welkom en lichtte het programma voor de middag toe.

Door enthousiaste leden van het IBT-team Schiphol werd gedurende een uur uitleg gegeven wat 'Integrale Beroepsvaardigheden Training' (IBT) voor het KMar-personeel op Schiphol inhoudt. Bij het bezoek aan de schietbioscoop werd op het belang van de ontladunit en het dragen van gehoorbeschermers gewezen. Het personeel dat niet aan de eisen van het schieten voldoet mag geen gewapende diensten meer verrichten, net zo lang tot weer van 'gecertificeerd zijn' sprake is. De sporthal en ook de dojo werden bezocht waar onder andere wordt getraind in: basisverdediging, duo procedure (meewerkend en niet-meewerkend), balansverstoringen, fysiek geweld en pepperspray. Voor de aanwezigen die niet bekend waren met IBT, ging een wereld open.

Daarna was er een gezellig samenzijn in de bar en vanwege het mooie weer ook op het terras van het restaurant. Natuurlijk werden de oude koeien weer uit de sloot gehaald en overige van belang zijnde zaken besproken. Iedereen keek er naar uit en aansluitend werd genoten van het door het Paresto-personeel met zorg bereide Indisch buffet 'Semarang'. Het buffet werd geopend door Rienus Heinsbroek, met 92 jaar de oudste aanwezige. Na een kop koffie of thee met spekkoeke ging iedereen voldaan naar huis.

Dank is op zijn plaats aan: kazernecommandant luitenant-kolonel Paul Goossens, brigadeadjutant van Brigade Operationele Service & Support Charlotte Bloemendaal - van Wijk, het IBT-personeel, het Paresto-team en organisator Gerrit Reloe.

foto: Pier Scholte

Reünie Boerma-Plaizier/MPIII 2018

Op deze zonovergoten dag is de jaarlijkse reünie van onze Indië-gangers weer te Bronbeek gehouden. In totaal 52 personen kwamen rond 10.30 uur naar de Kumpulan. Al snel werden herinneringen opgehaald. Mede ook dankzij de airconditioning was het goed toeven in de kleine zaal van deze unieke ontmoetingslocatie.

Na een welkomstwoord van Gerrit Reloe werd door hem het woord gegeven aan de voorzitter van SMC, Jack Vlamming. Mede namens de overige leden van het bestuur heette ook hij allen hartelijk welkom. Een speciaal welkom richtte hij tot generaal-majoor en mevrouw Peperkoorn, kapitein Broers (vertegenwoordiger van commandant Bronbeek), de dames Plaizier en de hoornblazer van het Trompetterkorps KMar. De dames kregen van hem een fraai boeket. Ook Charles Besançon werd door hem apart genoemd. Sinds een paar weken is hij woonachtig in Bronbeek. Door zijn fysieke gesteldheid was hij voor het eerst in al die jaren niet in staat om allen bij de deur van de Kumpulan te ontvangen. Gelukkig kon hij wel deelnemen aan de reünie. Met een verwijzing naar de 'Algemene Verordening Gegevensbescherming'

vroeg de voorzitter of er iemand bezwaar had tegen het maken van foto's en het publiceren van die foto's op de SMC-website en in Marechaussee Contact. Uit de reactie van de deelnemers bleek dat men net als in voorgaande jaren deze publicaties zeer zou waarderen.

In zijn toespraak, die overigens in zijn geheel op de SMC-website is na te lezen, stond hij stil bij de omstandigheden waarin men gedurende soms drie of vier jaar te Indië dienst heeft moeten doen. Vooral de diensten op de zogenaamde buitenposten waren zwaar en gevaarlijk. De uit Nederland afkomstige leden van het Korps Militaire Politie/KMar hebben heel veel steun gehad van de uit het KNIL afkomstige collega's. Van hen leerden zij de taal en de gebruiken, maar ook hoe te overleven in de tropen. De toen gesmede band is tot op de dag van vandaag aanwezig en uit zich in de diversiteit van de deelnemers aan deze bijeenkomst.

Kort werd door hem de stand van zaken kenbaar gemaakt van het onderzoek 'Dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië 1945-1950'. Velen zijn niet gerust op de uitkomst van het onderzoek. De gehanteerde titel geeft daartoe al aanleiding, maar ook de door de betrokken

onderzoekers eerder over deze periode geschreven artikelen. Zijn zij echt nog in staat om een onafhankelijk wetenschappelijk onderbouwd standpunt in te nemen? Tevens zijn de Indonesische onderzoekers van mening dat de Republiek Indonesië al op 15 augustus 1945 (en niet pas op 27 december 1949) daadwerkelijk bestond. De vraag is hoe met dit standpunt om te gaan.

Na zijn toespraak las Gerrit Reloe de twintig namen voor van de ons sinds de vorige reünie ontvallen sobats, waar onder twee weduwen van de al eerder overleden sobats. Eerder had de voorzitter al gememoreerd dat Rob Weijers en Ben Koenen als nabestaanden van de heer en mevrouw Weijers op hun verzoek € 100,- voor deze reünie hadden geschonken. Na hen allen staande te hebben herdacht gingen we naar het KNIL-monument. Daar werd met een kranslegging het officiële deel van deze bijeenkomst afgesloten. In de Kumpulan werd daarna verder gepraat en genoten van een weer voortreffelijk door het personeel van dit restaurant bereide rijstmaaltijd. Namens de aanwezigen sprak Cor de Boer een dankwoord. Tegen 15.00 uur keerden de laatste deelnemers met een goed gevoel huiswaarts.

Nieuwe begunstigers

N.D. Jansen

Dpl 90-2; Ber 92-5
IFOR; HADR-HAITI;
MINUSMA

E. Willemsen

Dpl 81-5; Ber 83-1
EULEX KOSOVO

Wij heten de nieuwe begunstigers van harte welkom. In totaal vormen nu 2557 begunstigers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

R. van den Berg

Geboren 14 februari 1923
Overleden 22 mei 2018
NBS; OVW
Ber 47-1

F.H.R. Cornelissen

Geboren 23 september 1955
Datum overlijden niet bekend
Ber 75-6

C. Hanemaaijer

Geboren 16 februari 1926
Overleden 5 juni 2018
Dpl 2 DMC
Ned. Indië 2 MPV

H.A. de Mul

Geboren 6 mei 1932
Overleden 17 mei 2018
Ber 51-1

J.H. Netjes

Geboren 5 juli 1942
Overleden 7 mei 2018
Dpl 61-2

J. Rinck

Geboren 4 december 1924
Overleden 6 juli 2018
Ber 46

M.J. Roerhorst

Geboren 19 januari 1931
Overleden 16 mei 2018
Ber 50-6; Dpl 51-5

H. Snippe

Geboren 13 december 1955
Overleden 4 juli 2018
Ber 73-4

D.H. Wibbelink

Geboren 6 januari 1947
Overleden 2 juni 2018
Ber 66-1

H.J. Wijkstra

Geboren 12 juni 1933
Overleden 14 mei 2018
Ber 52-6

D. Verschoor

Geboren 16 maart 1931
Overleden 21 juli 2018
Ber 51-2

Bestuur en redactie van de
Stichting Marechaussee
Contact betuigen de
nabestaanden hun
medeleven en wensen
hen sterkte toe.

SMC

Stichting Marechaussee Contact
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter

Jack Vlaming
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter

Ed Cousin
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris

Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van begunstigers)

Penningmeester

Piet van Sprang
0252-674279
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Nieuw-Vennep (BIC: INGNL2A)

Begunstigersadministratie en werving

Cor de Boom
Johan Frisoplein 23, 8071 LX Nunspeet
0341-257129
ledensecretaris@marechausseecontact.nl
(inschrijven als begunstiger, wijzigen van (e-mail) adressen e.d.)

Administratie begunstigersbijdragen

Gerrit Sels
0299-471242
beginstigersbijdragen@marechausseecontact.nl
(informatie over en verwerking van begunstigersbijdragen; bankrekening, zie penningmeester)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

Gerrit Reloe
Hastelweg 275, 5652 CV Eindhoven
06-30989598
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25
t.n.v. RvMC te Eindhoven
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Veteranen

Frans Meijer
0341-417087
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldijjnsondersteuning

Dirk van Harten
Oude Lagezoom 3, 4328 ED Burgh Haamstede
06-38655572 | 0111-720326
dvhartens@zeelandnet.nl

Webmaster

Roel Bouwman
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief

Jack Vlaming
stmarcontact@gmail.com

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met o.m. de Koninklijke Marechaussee, het Veteranen Instituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden als begunstiger van SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2550 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leedgebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

Begunstiger worden?

De jaarlijkse bijdrage is € 15,- voor in Nederland wonende begunstigers en € 20,- voor in het buitenland wonende begunstigers. Bij een aanmelding voor minimaal twee jaar wordt zolang de voorraad strekt als welkomstgeschenk het jubileumboek 'Een krachtig instrument' toegezonden. Aanmelden kan op de website met het aanmeldingsformulier (onder tab bestuur/aanmelden).

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (Ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RvMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reüniefaciliteiten. Elke SMC-begunstiger die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RvMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RvMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC-begunstigers.

Nuldijjnsondersteuning

Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Veteranen Instituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldijjnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

EEN BIJZONDER MUSEUM IN VELE OPZICHTEN

Beleef de wereld van de oudste politieorganisatie van Nederland en onderzoek het verleden, heden en toekomst van de Koninklijke Marechaussee. Leer de taken van de Marechaussee kennen: bewaken & beveiligen, grenspolitie en militaire politie & internationale taken.

Kijk mee over de schouders van de Brigade Speciale Beveiliging en bij de dynamische taken van de Koninklijke Marechaussee op

onze luchthavens. Zie kogelinslagen in een gepantserde autodeur, ervaar de robuustheid van een gepantserd rupsvoertuig en maak een stoere foto zittend op een motor in Marechausseekleding. Waan jezelf een echte Marechaussee door een misdrijf op te lossen (te reserveren evenement).

Het Marechausseemuseum.

Een bijzonder museum in vele opzichten!

Onderzoek & beleef

Meer weten over het museum: www.marechausseemuseum.nl

Weeshuiswal 9 | 4116 BR Buren | T (0344) 571256 | E postbus@marechausseemuseum.nl